

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

ЖЕТА

ЧАСОПИС

1/188 січень 2023

ЛЬВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Різдвяне послання Архієпископа і Митрополита Львівського Української Греко-Католицької Церкви

Преосвященним і боголюбивим владикам, всесвітлим та всечесним отцям, високопреподобним і преподобним отцям, ченцям та черницям, до-
рогим та достойним мирянам Львівської митрополії УГКЦ

«І народила свого первістка - Сина, сповила його й поклала в яслах...
І були в тій землі пастухи, які були в полі та стерегли нічної пори свою отару.
Аж [ось] Господній ангел став між ними, і слава Господня осяяла їх...»

Вмить з'явилася «І народила свого первістка – Сина, сповила його й поклала
в яслах... І були в тій землі пастухи, які були в полі та стерегли нічної пори свою
отару. Аж [ось] Господній ангел став між ними, і слава Господня осяяла їх... Вмить
з'явилася біля ангела сила-силенна небесного війська, яке хвалило Бога і говорило:
Слава Богові у високості, і на землі мир, в людях доброї волі!»

(Лк. 2,7-9,13-14)

**Преосвященні владика, добродієсні отці, преподобні ченці та черниці,
достойні брати і сестри!**

Небесне військо, що з'явилося в часі народження Божого Сина, не проголошувало
людям жорстокості, війни та зла, бо з неба лунала слава Божа, яка посилювала
на землю мир людям доброї волі. Чому людям «доброї волі»? Тому що люди злої
волі, особи під сатанинським володінням, не здібні приймати Божого миру, в таких
немає місця у серці на Господній мир. Підданим демоні був цар Ірод, якому зда-
лося, що на його володіння претендує народжений Цар неба і землі, Ісус Христос.
А Сина Божого не можна обмежити до невеликого володіння, яким управляв Ірод,
що дивився дуже близько й бачив зовсім мало!

Народження Ісуса Христа сталося з Божого Промислу, тому Ірод з усім своїм
військом не міг завадити справі приходу Бога на землю. Ангел Господній у сні
з'явився святому Йосифові й розпорядився, щоб той піднявся вночі, взяв Дитя
і Марію та втік у Єгипет. Небесний Батько захистив свого Сина, народженого
Ісуса, без війська, без зброї, без кінноти, на противагу царя Ірода, який з мечами
«... послав вибити всіх дітей, що були у Вифлеємі та в усіх його околицях, – від
двох років і нижче...» (Мт. 2,16).

Земські царі часто-густо вирішують свої справи військовою силою, ховаються
за військо, бо їм не вистачає мудрості, розуму, щоб збагнути та вирішити діалогом,
мирно й просто певні інтереси. Бог втік далеко від переслідування людини, з
Вифлеєму аж до Єгипту, долаючи непросту й небезпечну дорогу. Господь не про-
тиставляв небесного війська проти Іродових розбишак, хоч міг залишити одного
ангела, котрий би легко умертвив військо Ірода. Але Всемогутній Бог спасається
тривожною мирною втечею в чужий край.

Ми з вами в нашій Україні переживаємо військовий напад країни-агресора Росії,
який стався 24 лютого 2022 року. Багато із наших мирних жителів України змушені
втікати за кордон, рятуючи своє життя від вбивчих куль із рук лютих ворогів. Чима-

ло немовлят народилося в страху та прикрих умовах, а деякі із малят загинули від
ракет, вкинутих бомб та пострілів ворожих снарядів. Історія жорстокого Ірода, як
переслідування Бога, повторюється іншими земними царями та імператорами. Бо
переслідування ближніх – це переслідування самого Сина Божого, а прихильність
до ближнього це – любов Бога: «Хто вас приймає, той Мене приймає; хто приймає
Мене, приймає Того, Хто послав Мене» (Мт. 10, 40). Нас «обдаровують» сирена-
ми, ракетами, бомбами та снарядами, і це – зовсім не любов, бо це – демонська
лють, якій слід протистояти, гріхозна розправа над ближніми, ненависть, брехня,
насильство над близькими і грабежі... Звичайно, що наші воїни обороняють свій
народ з любові, бо він потребує захисту від лютих ворогів. Нас би усіх вигубили
так, як Ірод повбивав усіх дітей в околицях Вифлеєму, які були безборонні. За-
вдяки світовій спільноті наші захисники з гідністю мають чим боротися. Ніхто з
нас не сподівався такого кривавого Різдва, Іродового беззаконня, що намірився
усіх повбивати на нашій землі.

Водночас сьогодні – велике свято, радість всьому світові, бо святкуємо історич-
ну дату народження Сина Божого, Володаря миру, чого не можуть зруйнувати
жодні ракети, кулі та снаряди, навіть, фосфорні та атомні бомби безсилі перед
Божим миром! Це є гарний день, святий день, бо Різдво Господнє є днем миру
та любові, бо Він, Дитя-Ісус, долає війни та ненависть, ворожнечу та вбивства.
Хай святкова радість Різдва, мир та любов дістануться до кожного серця наших
воїнів та воячок, де б вони не знаходилися і які би труднощі їх не зустрічали. Хай
радість свята огорне кожне серце наших українців та українок, яких депортовано
із рідних місць. Ми пам'ятаємо про наших вірних за кордоном та усіх внутрішньо
переселених в Україні. Усім нашим немовляткам, дітям, молоді, дорослим, людям
доброї волі шире святкове вітання: Христос рождається!

Встаньмо зі святим Йосифом та Марією, візьмімо Дитя Ісуса на руки й благаймо
Його, щоб Він наповнив нас своїм миром, здолав темряву, грабежі та вбивства,
ненависть та ворожнечу, завершив війну й привернув мир усьому світові. З люд-
ського пункту бачення це неможливо, але не у Господа: «У людей це неможливо,
але не в Бога, бо для Бога є все можливе» (Мр. 10, 27).

Господи, вчини неможливе можливим! Пресвята Богородице, виблагай миру та
спокою в нашому краю!

Христос рождається! Славимо Його!

†Гор
Архієпископ і Митрополит Львівський
Дано у Львові при Архикафедральному соборі св. Юра

На Золочівщині вшанували 110-ліття священномученика Олексія Зарицького

З нагоди 110-річчя від дня народження священномученика Олексія Зарицького в храмі Успення Пресвятої Богородиці села Струтин, що на Золочівщині, митрополит Ігор звершив Архиерейську Літургію. На богослуження зішлись вірні села Струтин і сусідніх сіл. У цій церкві блаженний отець Олексій впродовж 1937-1946 років звершував душпастирювання. Парафіяльна громада шанує пам'ять про українського новомученика і слідує його вченням та прикладу смирення і любові.

В храмі можна було побачити особисті речі о. Олексія Зарицького – фелон та епитрахиль. Також, як зазначив парох отець Іван Медвідь, під час Архиерейської Літургії була використана чаша, яка є в цій церкві від 1874 року, тож нею теж користувався отець Олексій. Загалом у храмі є чимало речей, які належали священникові.

Звертаючись до парафіян, митрополит Ігор у своїй проповіді акцентував на важливості бути вдячним Богові за все, що маємо в нашому житті. Особливу увагу він приділив свободі від матеріальних статків і надмірності в усьому.

Завершуючи Божественну Літургію, митрополит Ігор звернувся до присутніх у храмі з проханням про молитву і піст за наших воїнів: «Знаю, що молитися і пам'ятаєте. Просіть Бога за наше військо. Пригадую, що у вівторок для нашої Львівської архієпархії є піст за наших військових. Наші хлопці очікують від нас духовної допомоги. Стараймося їх духовно підтримувати».

Отець Іван Медвідь подякував архієпископові за те, що в такий важливий для парафіяльної спільноти день – 110-ліття священномученика Олексія Зарицького – молився разом з ними.

Після завершення богослуження перед присутніми виступив духовий оркестр Навчального центру Національної гвардії України під керівництвом штаб-сержанта Ігоря Стефури.

Пресслужба Львівської архієпархії

У відпустовому центрі Львівської архієпархії Глиняни освятили соціальний центр

Напередодні свята Миколая, у неділю, 18 грудня, єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир спільно з адміністратором о. Андрієм Лукачиком та запрошеним духовенством звершив чин освячення соціального центру в приміщенні парафіяльного будинку для громади міста Глиняни.

У своєму душпастирському слові владика Володимир наголосив, що цей новоосвячений соціальний простір є спільним домом міської громади. «В Галичині є дуже гарне прислів'я: є хата – прийдуть люди. Ви, мабуть, не один раз проходили повз цей дім. Сьогодні цей дім нас по-особливому вітає. Тому це наш спільний дім, а водночас соціальний простір у Глинянах», – відзначив архиєрей. «Цей дім є також домом для потребуючих людей. Тут будуть зустрічатися ті, які користатимуться, а також і ті, які будуть служити. Людина, яка служить, є щедро благословенна Богом», – наголосив він.

Відтак владика Володимир подякував о. Андрію Лукачику за те, що був ініціатором і доклав чимало зусиль, щоб реалізувати цю ідею, а також подякував всім благодійникам, запевнивши їх у молитві.

Адміністратор парафії у Глинянах о. Андрій Лукачик, з ініціативи та працею котрого реалізовано згаданий проект, розповів, що цей простір відкрито на базі парафіяльного будинку. Спершу парафія використовувала маленький зал для катехитичного приміщення і багато років мріяла створити соціальний простір. «Цей простір дозволяє працювати в різних напрямках. Бо є конференц-зал, робочі приміщення, доступ до мереж навіть при відсутньому світлі», – зазначив священник і запросив громаду Глинян активно долучатися до різного роду соціального служіння.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир освятив каплицю у міській лікарні «Хоспіс»

17 грудня єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир у співслужінні адміністратора парафії святого Климента Папи о. Зіновія Завидівського та сотрудника о. Романа Гнатіва освятив каплицю блаженної Тарсикії у Львівській комунальній міській лікарні «Хоспіс», оскільки саме згадана парафія звершує духовну опіку над цим медичним закладом. По освяченні каплиці присутні помолитися Архиерейську Божественну Літургію.

На завершення молитви владика Володимир подякував адміністрації лікарні за відчинені двері та відкриті серця. «Сьогодні є велике свято. Ми радіємо з того приводу, що знайшлися добрі і мудрі люди, які цю каплицю спорудили, отримали дозволи, знайшли для неї місце у цьому закладі», – ствердив єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Владика Володимир наголосив також на цінності мати розуміння, яке місце займає Бог у нашому житті, і знаходити для нього місце. На жаль, каже архиєрей, по наших медичних закладах зустрічаються дискусії про те, чи потрібна каплиця у лікарні, і не всюди бачать у ній потребу. «Дуже цінно, що є люди, які розуміють, яке Бог займає місце у житті і мають для нього місце», – наголосив він.

Окремо архиєрей подякував усім присутнім за спільну молитву, зокрема жертводавцям, запевнивши їх, що вони зробили наймудрішу інвестицію у своєму житті, бо в цій каплиці за них будуть завжди лунати молитви й їхні імена на небі ніколи не припадуть пороком.

Відтак було зачитано вітальну Грамоту Архієпископа і Митрополита Львівського Високопреосвященнішого Ігоря з нагоди освячення каплиці блаженної Тарсикії. Цю Грамоту владика Володимир передав заступниці головного лікаря з лікувальної роботи Оксані Винник, яка від імені адміністрації закладу подякувала духовенству за спільну молитву і чин освячення каплиці.

Пресслужба Львівської архієпархії

Митрополит звершив пастирський візит до новобудованої каплиці у Новояворівську

Архієпископ і Митрополит Ігор побував із візитом у Новояворівську, де звершив Архирейську Літургію в новозбудованій каплиці парафії Різдва святого Івана Христителю УГКЦ.

Звертаючись до вірних, митрополит у своїй проповіді акцентував на важливості чинити добро ближнім, слідуючи прикладу Ісуса Христа. Окрему увагу в своєму зверненні він приділив важливості бути стійкими у боротьбі з гріхом, за прикладом наших воїнів, які борються з ворогами, що розв'язали кровопролитну війну в нашій державі. Також митрополит закликав вірних молити Бога про завершення війни, наголосивши, що це під силу лише Всевишньому. Також нагадав про щовітворковий піст за наших воїнів і заохотив поширювати цю практику, щоб духовно підтримати наші збройні сили в цій війні.

Адміністратор цієї парафії отець Ігор Грет подякував митрополитові за те, що приїхав помолитися разом із вірними парафії Різдва святого Івана Христителю й уділив усім своє батьківське архирейське благословення.

Парафіяни привітали архієпископа з ювілеєм, який той відсвяткував цього року. Завершилася зустріч спільною молитвою «Боже великий, єдиний...», благословенням митрополита й окропленням присутніх свяченою водою.

Пресслужба Львівської архієпархії

У храмі святих Ольги та Єлизавети вшанували пам'ять Патріарха Йосифа Сліпого

11 грудня в храмі святих Ольги та Єлизавети у Львові відбулася урочиста академія з нагоди 130-ліття від дня народження Патріарха нашої Церкви Йосифа Сліпого.

У своєму вітальному виступі настоятель храму святих Ольги і Єлизавети отець Іван Галімурка заторкнув життєвий шлях і служіння ісповідника віри Йосифа Сліпого, підкреслюючи його невтомну працю для добра Церкви та українського народу.

– Патріарх Йосиф віддано працював над розбудовою патріархату, будівництвом собору Святої Софії та Українського католицького університету святого Климента Папи у Римі, підтримкою українських інтелектуалів, єдність діаспори. І це була далеко не вся щоденна праця великого сина України, – зазначив отець Іван.

Концертну програму виконали солісти хору та камерний оркестр Заслуженої капели України «Трембіга». Диригент – Володимир Вівчарик, ведуча заходу – Марія Христинич. Автор проекту – науковець та дослідник, співзасновник Благодійної фундації «Андрей» Михайло Перун.

Пресслужба Львівської архієпархії

До спільноти молоді з особливими потребами «Крок за кроком» завітали польські волонтери

Напередодні свята святого Миколая до спільноти молоді з особливими потребами «Крок за кроком», що діє при Катехитичному центрі Львівської архієпархії, завітали довгоочікувані друзі з Республіки Польща. Волонтерська спільнота «Druzyna Marzen» із містечка Любартів Люблінського воєводства вже кілька років поспіль співпрацює зі спільнотою «Крок за кроком» і тишить нас щедрими дарунками до Різдва свята.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир звершив священниче рукоположення Ярослава Домерецького

У двадцять шосту неділю по Зісланні Святого Духа єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир очолив Божественну Літургію у храмі бл. Миколая Чарнецького в м. Золочів, під час якої звершив священниче рукоположення Ярослава Домерецького.

«Найбільше свідчення священства відбулося тут, в момент рукоположення. Щиро вітаю новопоставленого нашого ієрея Ярослава. Він пройшов довгу дорогу. Сьогодні ми дякуємо Богові за дар його життя і покликання. Дякуємо батькам, парафіяльній родині за гарний братній супровід і за те, що в час рукоположення найголосніше співав «Аксіос». Важливо, щоб о. Ярослав був добрими Божими руками у світі», – сказав владика Володимир.

Пригадавши уривок Євангелія, в якому була розповідь про врожай багача, владика наголосив: «Мудрість полягає в тому, щоби вміти ділитися тим, що маємо. Земля є щедра для всіх. Бог так все мудро створив, що всього всім мало би вистачити». «Отче Ярославе, вмій ділитися і роздавати. Сьогодні ти отримав багато. Вже навіть сьогодні будеш ділитися благословенням, яке отримав», – закликав єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Отець Ярослав у свою чергу подякував Богові за великий дар священства і признався, що керується принципом довіри до Бога у кожному життєвому кроці.

Отець Михайло Сукмановський, декан Золочівського деканату УГКЦ й адміністратор храму блаженного Миколая Чарнецького, подякував владіці Володимирі за присутність і звершений чин рукоположення. Священик поділився радістю за те, що його парафіянин Ярослав обрав дорогу священничого служіння і витривав у покликанні до сьогоднішнього дня.

Насамкінець нововисвячений ієрей уділив усім присутнім благословення.

Пресслужба Львівської архієпархії

Блаженніший Святослав зустрівся з новопризначеним головою Держетнополітики

У вівторок, 20 грудня, у резиденції Глави УГКЦ у Києві відбулася зустріч Блаженнішого Святослава з новопризначеним головою Державної служби України з питань етнополітики та свободи совісті п. Віктором Єленським.

У зустрічі також взяли участь о. Олекса Петрів, керівник Департаменту зовнішніх зв'язків УГКЦ в Україні, та о. Андрій Зелінський, заступник керівника Департаменту військового капеланства УГКЦ.

Державна служба України з питань етнополітики та свободи совісті є головним органом у співпраці між державою і Церквами та релігійними організаціями. На зустрічі обговорили питання, пов'язані з державно-конфесійними відносинами, зокрема в час війни.

Особливу увагу сторони приділили функціонуванню інституту військового капеланства, позаяк мандати на службу капеланам видає саме ця держслужба.

Окремо представники Церкви й державної влади обговорили перспективи духовної єдності в українському суспільстві, зокрема у процесі побудови релігійного миру та взаєморозуміння, а також питання єдності Церков Володимирового Хрищення.

Департамент інформації УГКЦ

У Парижі відзначили 75-річчя місійного служіння сестер служебниць Непорочної Діви Марії

У неділю, 11 грудня, у катедрі Святого Володимира Великого відзначали 75-річчя присутності у Франції Згромадження сестер служебниць Непорочної Діви Марії (СНДМ).

Згромадження сестер наприкінці XIX століття, а саме 1892 року, заслужила блаженна Йосафата Гордашевська. У Франції воно розпочало своє служіння 1947 року і відтоді сестри з провінцій різних країв безперервно були опорою для священників та мирян у Парижі, а згодом і в Люрді.

Відзначення річниці розпочалося з Божественної Літургії о 12-й годині, яку очолив владика Гліб Лончина, а опісля відбувся концерт-привітання. У дійстві, що його zorganizували сестри Йосафата Кудла та Давида Федан, взяли участь діти й молодь катедральної парафії Святого Володимира Великого. Сестра Софія Лебедович, головна настоятелька сестер служебниць із Риму, розповіла присутнім історію про початок життя і служіння сестер служебниць у Парижі. Сестри Бернадетта, Ірина та Надія, що довгий час перебували на служінні в Парижі і прибули на святкування, поділилися своїми спогадами. Привітального листа від провінційної настоятельки сестри Мирослави Яхимець і всіх сестер з України зачитала провінційна дорадниця сестра Атаназія.

У святковому дійстві з теплими спогадами та словами подяки також взяли участь: колишній довголітній адміністратор катедрі отець Михайло Романюк, пан Ролан де Франс, пані Дарія Мельникович, пан Тарас Горішний і пані Надія Мигаль.

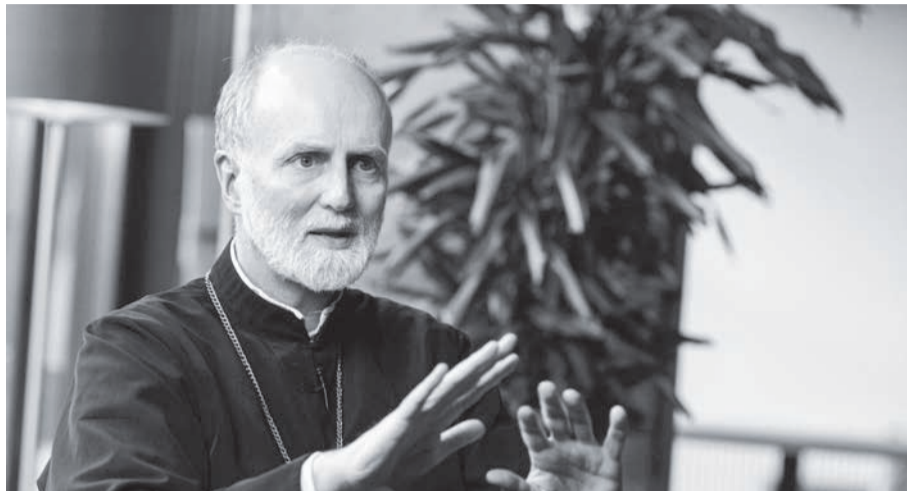
На закінчення представлень та привітань сестри подякували присутнім за підтримку й роздали маленькі подарунки на згадку про ювілей.

За матеріалами Паризької єпархії Святого Володимира Великого

Митрополит Борис Гудзяк увійшов до списку «Католики року»

Архієпископ Філадельфійської архієпархії УГКЦ владика Борис увійшов до списку «Католики року» (Catholics of the Year) за версією американського видання «Our Sunday Visitor». До переліку номінантів владика Борис потрапив за те, що він «є пастирем, який несе світло Христове серед темряви».

До списку «Католики року» також увійшли: колектив Католицької служби новин (Catholic News Service), с. Алісія Торрес, представник лицарів Колумба з Польщі Шимон Чишек, американський актор Марк Волберг, засновниця видання «FemCatholic» Саманта Повлок, американський актор Джонатан Румі, виконавча директорка мережі церков «Мережа Гавриїла» Тіффані Фарлі, с. Долорес Авілес.

Журналістка Джина Крістіан, національна репортерка OSV News згадує: «Через кілька годин після того, як 24 лютого росія розпочала повномасштабне вторгнення в Україну, митрополит Філадельфійської архієпархії УГКЦ Борис Гудзяк розмовляв зі мною телефоном із Парижа, де перебував на цілодобових зустрічах, присвячених реагуванню на це вторгнення. «Україну розпинають», – сказав він тоді. Цими словами архієпископ розкрив дві речі: реальний жах геноцидних нападів на Україну – жах, який за кілька місяців підтверджують численні дослідники й офіційні особи, і духовний контекст, за яким таке зло в підсумку має бути переможеним. Для нього ці дві речі нероздільні».

Протягом наступних місяців у багатьох країнах архієпископ Борис Гудзяк підняв пророчий і пастирський голос проти того, що він називає гріхом Каїна – смертоносного прагнення імперії та зради євангельських цінностей для отримання земної вигоди. У своїх промовах він наголошує на моральних наслідках мовчання перед лицем страждань та необхідності історичних іспитів сумління, щоб виправити помилки минулого», – пише журналістка.

Департамент інформації УГКЦ

Духовенство та вірні Філадельфійської архієпархії попрощались із владикою Андрієм Рабієм

10 листопада 2022 року у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець Франциск, поблагословивши рішення Синоду Єпископів УГКЦ, призначив владика Андрія Рабія єпископом-помічником Вінніпезької архієпархії УГКЦ, перенісши його з Філадельфійської архієпархії УГКЦ. З цієї причини 14 грудня в катедрі Непорочного Зачаття у Філадельфії відслужили подячну Літургію за дар служіння у Філадельфійській архієпархії єпископа-помічника Андрія Рабія.

У подячній Літургії, окрім митрополита Філадельфійського Бориса Гудзяка і владика Андрія Рабія, взяли участь єпископ-емерит Стемфордський Василь Лостен, куріальний єпископ Києво-Галицького Верховного Архієпископа Степан Сус, кілька десятків священників архієпархії, представники монаших згромаджень, а також вірні, які з'їхалися з різних куточків архієпархії, зокрема учні школи Успіння Богородиці в м. Перт-Амбой.

Основою проповіді владика Андрія стала тема любові – Бога та людей. «Я в цій архієпархії вже 29-й рік і можу дати численні приклади любові, яку досвідчив. Цієї любові не зможу забути, і за неї я вам вдячний», – наголосив владика.

Дякуючи владичі Андрієві за роки праці в архієпархії, митрополит Борис зауважив, що епохальні зміни в Україні – проголошення незалежності – дали змогу молодому хлопцю Андрієві віднайти покликання і стати душпастирем в Америці.

І зараз, коли з Україною відбуваються великі зміни, Господь кличе його до нового служіння. «Вас там чекають, а ми складемо молитву подяки за ваших майже 30 років служіння тут, молитву і простоту», – відзначив митрополит Гудзяк.

Владика Степан Сус від імені Блаженнішого Святослава, Глави і Отця Української Греко-Католицької Церкви, подякував владичі Андрієві за роки служіння у США та побажав плідного душпастирства серед вірних Канади. До слів привітання приєднався владика-емерит Василь Лостен.

*Служба комунікації
Філадельфійської архієпархії УГКЦ*

Відбулася XVI Всеукраїнська конференція військових капеланів УГКЦ

З 13 по 15 грудня проходила XVI Всеукраїнська конференція військових капеланів УГКЦ під гаслом «З Богом учинимо ми подвиг» (Пс. 60, 14). Триденну зустріч військових душпастирів щороку організує Департамент військового капеланства Патріаршої курії Української Греко-Католицької Церкви. Цьогоріч вона відбулася у Закарпатській області.

Близько сотні священнослужителів, які духовно опікуються українськими військово-службовцями, з'їхалися, щоби спільно обговорити сучасні виклики та перспективи капеланського служіння, поділитися досвідом, скласти план дій на наступний рік, а також для обговорення практичних кроків із формування Служби військового капеланства в українському війську та забезпечення професійного становлення наших капеланів.

13 грудня, у вівторок, розпочалася зустріч церемонією офіційного відкриття заходу, під час якої з привітальним словом до учасників звернулися керівник Департаменту військового капеланства владика Михайл Колтун, начальник Служби військового капеланства Збройних сил України полковник Олексій Терещук і начальник Служби військового капеланства Національної гвардії України полковник Олександр Издебський.

Заступник керівника Департаменту військового капеланства о. Андрій Зелінський, ТП, представив учасникам діяльність Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ у 2022 році. Начальники Служб військового капеланства ЗСУ та НГУ розповіли про актуальний стан задоволення духовно-релігійних потреб особового складу та функціонування Служб військового капеланства у своїх силових структурах, про досвід, виклики і перспективи капеланської служби. Крім того, полковник Олександр Издебський відзначив капеланів подяками за особистий внесок у підтримання в особового складу Національної гвардії України та членів їхніх сімей високого морального духу під час виконання бойових завдань із ризиком для життя в умовах відсічі збройної агресії.

Після офіційної частини зустрічі відбулася Архирейська Божественна Літургія, яку очолив владика Михайл у співслужінні з військовими капеланами.

У середу, 14 грудня, учасники заходу мали день духовної віднови, яку провів о. Лука Михайлович, ієромонах Студійського уставу, а третього дня конференції о. Андрій Зелінський, ТП, розповів про основи інформаційної стійкості. Закінчилася зустріч військових душпастирів підбиттям підсумків і спільною молитвою за перемогу та мир в Україні.

Пресцентр Департаменту військового капеланства УГКЦ

На Львівщині освятили новий престол у давньому храмі

У неділю, 17 грудня, у Старому Самборі освятили новий престол храму. З цієї нагоди на запрошення о. Михайла Николина прибув владика Ярослав Приріз. За старовинним звичаєм, єпископа зустріли на порозі церкви з хлібом і сіллю наймолодші парафіяни та все духовенство на чолі з адміністратором храму.

Урочисту Архирейську Літургію очолив владика Ярослав у співслужінні з о. Михайлом Николиною, адміністратором парафії, о. Богданом Добрянським, деканом Самбірським, і отцями Старосамбірського деканату.

На початку Літургії архирей провів коротку катехизу щодо Чину освячення престолу. Також було освячено оновлений феретрон з іконами святого Миколая та Богородиці Неустанної Помочі.

Під час проповіді владика Ярослав привітав парафіян зі святом, нагадавши славу історію Святомиколаївського храму, пояснив недільне Євангелійське читання та розповів про святого Миколая.

На завершення Літургії владика Ярослав подякував о. Михайлові за працю з розвитку деканату та храму святого Миколая. Він нагадав, що на початку 90-х років у районі були лише дві церкви, де молилися греко-католики, – у Старій Солі та Тарнаві. Тепер сформовано три деканати, де служать молоді священники. Три роки тому в церкві святого Миколая був освячений відреставрований іконостас. Відтоді храм постійно оновлюють, а старовинні речі реставрують.

За повідомленням парафії святого Миколая у Старому Самборі

Новий єпископ Максим Рябуха: «Дякую Церкві за те, що навчила мене любити Бога»

Владика Максим Рябуха, якого Синод Єпископів УГКЦ обрав єпископом-помічником Донецького екзархату УГКЦ, а Святіший Отець Франциск поблагословив це рішення, у подячному слові під час архиєрейської хіротонії подякував усім і кожному за супровід на шляху священничого покликання та служіння.

Особливо новий єпископ подякував своїй новій родині на сході України. «Зболені жахіттями війни Донеччина та Луганщина, Запорізька та Дніпропетровська області... В усьому хочу перебувати поруч із вами, будучи свідомим, що Страсна п'ятниця – це не кінець Божого задуму спасіння», – мовив владика Максим.

Архирей подякував своїй родині, особливо любій мамі, за постійний супровід невтомною молитвою, мудрою порадою та підтримкою у селезіянському служінні. Він також висловив слова вдячності всім своїм наставникам, учителям і друзям шкільних років, університетських студій, періоду селезіянської формації та часу священничого служіння.

Також нововисвячений владика Максим подякував Церкві за те, що привела його до Бога, навчила Його любити, Йому служити і Його прославляти. «Дякую Блаженнішому Святославу, владичі Степанові, владичі Йосифові та всім владикам за довіру. Дякую всім моїм співбратом у священстві за щире дружбу, приклад, що надихає, і повсякчасну підтримку. Дякую всій селезіянській родині за найцінніший для мене дар, – дар харизми святого Івана Боска. Хоч би де я був, назавжди залишусь селезіянином», – сказав другий в історії УГКЦ єпископ-селезіянин.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Михайло відвідав деокуповані парафії УГКЦ на Херсонщині

7 грудня владика Михайло Бубній, екзарх Одеський, відвідав із гуманітарною місією деокуповані Херсон, Зеленівку, Федорівку та Сонячне. У межах свого першого візиту до вірних греко-католиків Херсонщини після звільнення українських територій від російської окупації екзарх помолвився з парафіянами за Україну і передав продуктивні набори від Патріаршої фундації «Мудра справа», спальники-ковдри від Східноєвропейської гуманітарної місії, генератори, продукти харчування, медикаменти й теплий одяг від волонтерів з Італії.

У монастирі святого Володимира Великого в Херсоні владика зустрівся з о. Віталієм Лотоцьким, ЧСВВ, священниками і братами-монахами ЧСВВ. Також владика Михайло поспілкувався з жителями деокупованого Херсона та передав спальники-ковдри для тих, хто цього потребує.

До цієї благодійної місії на Херсонщину, яку очолив владика Михайло Бубній, долучилася Патріарша фундація «Мудра справа» в супроводі о. Юрія Строняньського. Також стараннями Олени Пенязевої і за підтримки Східноєвропейської гуманітарної місії для постраждалих від російської окупації на Херсонщині було закуплено 300 спальників. За підтримки італійської благодійної організації «Archè» тим, хто потребує, було передано генератори, продукти харчування, медикаменти і теплий одяг.

За матеріалами пресслужби Одеського екзархату

Глава УГКЦ подякував Папі за його солідарність з українським народом

Предстоятель УГКЦ Святослав привітав Папу Франциска з Різдовим Христовим та подякував йому за підтримку та солідарність з багатостраждальним українським народом.

«Вітаючи вас, Святіший Отче, з цим святом, хочемо подякувати за те, що ви стали осердям вселенської солідарності з багатостраждальним українським народом. Ми всі були зворушені вашими сльозами на Іспанській площі у Римі в день Непорочного зачаття, коли близько 30 секунд ви не могли говорити, але в глибокому зворушенні плакали над горем України. Ми дякуємо вам за те, що організуєте незчисленні види допомоги, які Вселенська Католицька Церква скеровує багатостраждальному українському народові», – сказав, зокрема, Предстоятель.

Глава УГКЦ зазначив, що в цей різдвяний час Святіший Отець вкотре прислав свого посланця – кардинала Краєвського, який привіз термобілизну від італійських гірськолижників, і вона вже поїхала на фронт, щоб обігріти наших воїнів. Велику кількість генераторів привезли від Папи, щоби вони освітлювали домівки тих, кого російський окупант хотів би занурити в темряву. «Через такі конкретні жести християнської любові ми відчуваємо, що з нами Бог, відчуваємо, що ми не забуті і не покинуті у своїй біді, що Господь Бог приходить, аби народитися сьогодні в Україні», – наголосив Предстоятель УГКЦ.

Блаженніший Святослав також привітав усіх вірян УГКЦ у різних частинах земної кулі, усіх християн, які нині святкують народження Спасителя.

РІСУ

Вифлеємський вогонь миру передадуть захисникам України у найгарячіших точках

25 грудня пластуни передали Вифлеємський вогонь миру начальнику штабу – заступнику начальника регіонального управління полковнику Євгенію Щербаню. Про це йдеться на сторінці регіонального управління Сил територіальної оборони «Схід» у Фейсбучі. «Далі шлях Вифлеємського вогню, за сприяння служб військового капеланства підпорядкованих нам окремих бригад територіальної оборони, простягнеться до найгарячіших точок сходу та півдня України, знайде кожного нашого військовослужбовця та запалить в них вогонь Перемоги, який не здатна загасити жодна темрява!» – йдеться у повідомленні.

Нагадаємо, що цього року Вифлеємський вогонь миру передавали через кордон із Словаччиною. Це відбулося 12 грудня.

Кардинал Краєвський завершив п'яту гуманітарну місію в Україні

«Забираю з собою з України неймовірну волю до життя місцевих людей, їхню неймовірну згуртованість, неймовірне прагнення миру та готовність чинити все необхідне для цього», – зазначив в інтерв'ю для Радіо Ватикану – Vatican News кардинал Конрад Краєвський, Апостольський елезозинарій, який завершив свою чергову гуманітарну місію в Україні. Вже в п'яте після початку широкомасштабного російського вторгнення він відвідав її, привізши цього разу, крім близькості Святішого Отця, термобілизну та електрогенератори.

Папський розподільчач милостині підкреслив, що став наочним свідком того, наскільки генератори, які він кілька днів особисто перевозив через кордон, перетинаючи його в обидві сторони тричі на день, сьогодні дійсно важливі для рятування життів, не тільки даючи змогу зігрітися та приготувати їжу, але й зарядити телефон, щоб могли викликати допомогу. «Я знаю, що це краплина в морі потреб, але завдяки великій солідарності людей, які беруть участь у ватиканській збірці, підтримка триватиме далі», – зазначає він.

Порівнюючи ситуацію з попередніми візитами, кардинал Краєвський звертає увагу на те, наскільки зима в умовах енергетичної кризи ускладнює життя українців, особливо у великих містах, де перебої з електропостачанням призводять до проблем не лише із опаленням, але й з водопостачанням. Небезпечними стають вулиці в темну пору доби. «Не через бомбардування, але через те, що при вимкненому освітленні кожен тротуар, кожен перехід, кожен погано запаркований автомобіль є небезпечним, бо можна спотикнутися об що-небудь, з будь-чим зіткнутися», – сказав префект дикастерії харитативного служіння, додаючи, що саме в такі хвилини йому спало на думку в контексті Різдва, що «Ісус – це той, Хто приносить світло, визволяє нас із п'ятми. Тож в Україні, зануреній у темряві, Різдво дійсно становить надію на те, що так само як війна прийшла несподівано, так само несподівано може запанувати мир».

«Vatican News»

У Гондурасі відреставрують місіонерський храм завдяки підтримці Папи

Кількасотрічний храм святого Франциска в дієцезії Йоро є опорним пунктом евангелізації у віддалених гірських місцевостях.

Завдяки пожертві Папи Франциска вдасться розпочати відновлення храму святого Франциска з Ассізі в місцевості Люкігве, що в департаменті Йоро, Гондурас. Церкву, що є культурною та архітектонічною спадщиною країни, споруджено 400 років тому. Проект передбачає також реставрацію францисканського монастиря. Духовні сини святого Франциска прибули на ці землі, щоби евангелізувати різні тубільні спільноти регіону. Ініціаторами проекту є Флора Кастро, уродженка цього села, та колишній Посол при Святому Престолі Карлос Кордеро.

Храм і монастир пошкоджені вологою та землетрусами, що причинилися до тріщин і обвалу перекриття. Отець Марсіо Мехія є єдиним священником у цих околицях і обслуговує 55 громад. Щодня він здійснює подорожі непрохідними дорогами, щоби служити Євхаристію, хрестити, уділяти інші таїнства, охоплюючи всі індіанські поселення. Душпастир розповів, що хоч храм як споруда покинутий, це не вплинуло на набожність вірних. Євхаристія служить кожній неділі, а на час реставрації громада перебралася до місцевої школи.

Vatican News

У Гондурасі відреставрують місіонерський храм завдяки підтримці Папи

Завдяки пожертві Папи Франциска вдасться розпочати відновлення храму святого Франциска з Ассізі в місцевості Люкігве, що в департаменті Йоро, Гондурас. Церкву, що є культурною та архітектонічною спадщиною країни, споруджено 400 років тому. Проект передбачає також реставрацію францисканського монастиря. Храм і монастир пошкоджені вологою й землетрусами, що причинилися до тріщин та обвалу перекриття.

Духовні сини святого Франциска прибули на ці землі, щоби євангелізувати різні тубільні спільноти регіону. Ініціаторами проекту є Флора Кастро, уродженка цього села, та колишній посол при Святому Престолі Карлос Кордеро.

Отець Марсіо Мехія є єдиним священиком у цих околицях й обслуговує 55 громад. Щодня він здійснює подорожі непрохідними дорогами, щоби служити Євхаристією, христити, уділяти інші таїнства, охоплюючи всі індіанські поселення. Душпастир розповів, що хоч храм як споруда покинутий, це не вплинуло на набожність вірних. Євхаристія служиться кожної неділі, а на час реставрації громада перебралася до місцевої школи.

«Vatican News»

Кардинал Паролін спожив різдвяний обід із вбогими, бездомними та біженцями

Як і щороку, вже сороковий раз базиліка Санта-Марія-ін-Трастевере в день Господнього Різдва стала місцем проведення святкового обіду для бездомних, бідних, потребуючих і мігрантів, до яких цього року приєдналися також біженці з України. Цей захід організує Спільнота святого Егідія. Перший такий обід відбувся 25 грудня 1982 року. Тоді за святковими столами, накритими поміж стінами давньохристиянського храму в серці римського кварталу Трастевере, зібралися 47 людей; цього разу гостей було приблизно 300. Загалом протягом сорока років волонтери та працівники спільноти нагодувати різдвяними обідами понад 80 тисяч убогих і потребуючих в Італії, а у світі – приблизно 250 тисяч.

Почесним гостем під час обіду в неділю, 25 грудня 2022 р., був Державний Секретар Святого Престолу кардинал П'єтро Паролін, який вже брав участь у цьому заході в 2015 році. «Це завжди прекрасний і зворушливий досвід бачити всіх цих людей, які зібралися разом, щоби відсвяткувати Різдво. Це щось, що торкається серця», – сказав він, склавши побажання, щоби такі ініціативи «повторювалися і помножувалися», бо «ми дуже потребуємо солідарності та любові в цьому нашому світі».

Кожен запрошений також отримав подарунок. «Цьогорічний захід має на меті також зв'язати послання надії в період, позначений кризою та війною в Україні», – зазначають організатори, вказуючи на численну участь українських біженців, якими є жінки та діти.

«Vatican News»

Родичі захисника «Азовсталі» на аудієнції з Папою Франциском

Календар, що розповідає про знищення, які несе війна, та про героїчний спротив українського народу – такий подарунок отримав Папа Франциск 21 грудня від Лариси, дружини українського військовополоненого, та від Сергія, їхнього сина. Разом з представниками Посольства України при Святому Престолі вони брали участь в загальній аудієнції.

Подарунок є розповіддю про біль, а й також про надію на те, що 2023 рік буде роком миру. Святіший Отець переглянув кожен сторінку календаря, що відверто засвідчують біль населення міста-мученика Маріуполя, яке тривалий час перебувало в облозі російських військ. Про відважний спротив, який став символом, нагадує напис «Азовсталь».

Пані Лариса вручила Папі список українських військовополонених зі сподіванням на те, що він зможе посприяти їх звільненню, чи, принаймні, покращенню умов перебування. Вони подарували Святішому Отцеві також ікону Пресвятої Богородиці та вишиваний рушник.

«Vatican News»

Вифлеєм: перше після пандемії святкування Різдва без обмежень

Різдвяні богослужіння без обмежень і за участі багатьох прочан: так минають різдвяні свята там, де Божий Син прийшов на землю, тобто у Вифлеємі. Свята Земля повертається до нормальності передпандемійного стану. Ізраїльська влада видала понад десять тисяч перепусток християнам Гази та Зайорданія, дійсних до 20 січня 2023 року, щоби могли прибути до святих місць на молитву та відвідати своїх родичів.

Богослужіння різдвяної ночі при Печері народження очолив о. Франческо Паттон, настоятель францисканців Святої Землі та хранитель святих місць. Кількість прочан у Вифлеємі повернулася до рівня 2017 року, а загалом влада сподівається, що показники досягнуть рівня рекордного 2019-го.

Святу Месу Пастирів у храмі святої Катерини, що при базиліці Різдва, відслужив Блаженніший П'єрбаттіста Піццабалла, латинський Патріарх Єрусалиму, який висловив занепокоєння зростанням насильства, зокрема, в тому, що стосується політичного дискурсу. «Здається, що насильство стало нашою головною мовою», – сказав він, наголошуючи, що завданням політики є служити країні та її мешканцям, докладати зусилля на користь гармонії між різними соціальними та релігійними спільнотами країни, а не розпалювати поділи, чи, що гірше, ненависть і дискримінацію.

«Vatican News»

Різдвяне послання Блаженнішого Святослава

**Високопреосвященним архієпископам і митрополитам,
боголюбивим єпископам, всесечесному духовенству,
преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам,
в Україні та на поселеннях у світі суцям**

Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість,
що буде радістю всього народу (Лк. 2, 10).

**Христос народився! Славимо Його!
Дорогі в Христі!**

Ділюся з вами великою радістю, бо «сьогодні народився вам у місті Давидовім Спасителю, Він же Христос Господь» (Лк. 2, 11). Для нас, що віримо в Господа Ісуса, святкувати Різдво Христове – це відкритися радості, яка триває вічно. Божий Син стає одним із нас – з нами Бог!

У житті ми не раз переживаємо радісні чи приємні події: народження дитини, весілля, особливий успіх, вечерю з близькими та друзями тощо. Проте життєвий досвід нам підказує, що такі моменти бувають дуже крихкими: мить – і те, що приносило нам радість і задоволення, безповоротно кане в небуття, а ми залишаємося сам на сам із болем, смутком і розчаруванням. Причин для такої раптової зміни є чимало: секунда неухважності, аварія, хвороба, людська злоба або ж війна, як бачимо на долі нашого многотраждального народу.

І все ж, ми сьогодні звіщаємо одне одному радість, якої нас не може позбавити жодне земне випробування і нещастя, – непереможну радість Христового Різдва. Це не миттєве переживання чогось, не розваги, які дають змогу на якийсь час втекти від буденної чи навіть жорстокої реальності. Радість Різдва Христового – це занурення в дійсність самого Бога. Син Божий входить у людське життя, людську реальність і переймає на себе крихкість і драму людського буття, аби вносити в людські горизонти небесну перспективу: «І вмить пристала до ангела велика сила небесного війська, що хвалила Бога й промовляла: «Слава на висотах Богу й на землі мир людям Його вподобання» (Лк. 2, 13-14).

Різдво Христове запрошує нас на зустріч із Богом, який надходить як Спаситель світу, – на зустріч, що несе небесну радість. Проте, готуючись до неї, ми неминуче усвідомлюємо власну неміч і негідність, які породжують у нас страх. Сам собою цей страх не є чимось поганим, якщо випливає з покорності створіння перед своїм Творцем, учня перед своїм Учителем, слуги перед своїм Господом. На Божественній Літургії служитель запрошує вірний народ до Святого Причастя словами: «Зі страхом Божим і вірою приступіть». Свідомість наших гріхів і немочей має вести не до паралічу, а до покаяння і дії. Саме тому ангел каже пастухам, переляканим світлим видінням Божої слави: «Не бійтеся!» Господь долає нашу гріховність і неміч. І тому людина не повинна боятися небесної радості. Ми покликані до радості – справжньої, ширшої, глибокої, вічної. Вона дається нам як щедрий Божий дар. У цьому полягає глибоке значення воплощення Божого Сина – Він стає одним із нас, щоб прокласти нам дорогу до радості Отця свого й нашого.

Тому, попри всі свої обмеження, тривоги і страхи, людина покликана шукати радість прийняти, відкрити для неї своє серце. Ангел пояснює, як її розпізнати: «І ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах» (Лк. 2, 12). Всемогутній Бог дає себе пізнати «не в царській палаті, а межі бидляти, у пустині, у яскині...», як співаємо в колядці. Про це пише Апостол народів, коли змальовує контраст між Божою і людською мудрістю: «Бо, нібито немудре Боже – мудріше від людської мудрости, і немічне Боже міцніше від людської сили» (1 Кор. 1, 25). Божа дорога до справжньої радості проходить через неміч і терпіння, як зауважує той же св. Павло: «Отож, я краще буду радо хвалитися своїми немочами, щоб у мені Христова сила перебувала» (2 Кор. 12, 9).

Відтак людина покликана різдвяною радістю ділитися: «Пастухи один до одного заговорили: «Ходім лишень до Вифлеєму та подивімся на ту подію, що Господь об'явив нам». І пішли вони притямом і знайшли Марію, Йосифа й дитячко, що лежало в яслах. Побачивши Його, вони розповіли, що їм було сказано про це хлоп'ятко; і всі, хто чув їх, дивувались тому, що пастухи їм оповідали» (Лк. 2, 15-18). Дорогі брати і сестри, хоч би де ми перебували, широко ділімося радістю народження нашого Спасителя, щоб вона справді стала «радістю всього народу».

Святкуючи Різдво Христове з року в рік, ми заглиблюємося в таїнство воплощення Сина Божого в людській історії, що з Хрещенням Русі-України стало інтегральною частиною історії нашого народу. Цього року, коли в українському небі ворог намагається приглушити сяйво різдвяної зорі своїми ракетами і бомбами, нам варто звертати увагу не на календар, не на астрономічні явища, а на те, що Христос сьогодні прийшов, щоб народитися в тілі замученої, розп'ятої і пораненої України. Можливо, це звучить парадоксально, але наша перемога в цій війні настане силою не могутніх цього світу, а новонародженого Божого Дитяти, про якого провіщав Ісаїя: «Бо хлоп'ятко нам народилося, сина нам дано; влада на плечах у нього; і дадуть йому ім'я: Чудесний порадинок, сильний Бог, Отець довічний, Князь миру» (Іс. 9, 5).

Святкувати Різдво означає не боятися небесної радості серед моря сліз і крові. Дозволити різдвяній радісті вселитися в наші серця – це записка нашої стійкості й незламності, нашої здатності переборювати всі життєві виклики, як це пояснює св. Павло: «Умію бути в упокоренні, умію бути і в достатку: в усьому й в усіх обставинах я звик і насичуватися, і голодувати, жити в достатках і терпіти злидні. Я можу все в тому, хто укріплює мене» (Флп. 4, 12-13).

Тепер, під час війни, ми маємо святкувати Різдво більше, ніж будь-коли – урочисто і відкрито, колядуючи з радістю – як вдома і в парафіяльних храмах, так і на вулицях наших міст та сіл:

**Благослови нас, Дитячко Боже,
Дари нас нині любов'ю,**

**Най ціла сила пекла не зможе
Нас розділити з Тобою.
Благослови нас, ми Твої діти,
Христос родився! Славіте!
Христос родився! Славіте!**

Прийнявши силу народженого Божого Сина, ми покликані ділитися нею з нашими братами і сестрами для зміцнення їхньої віри, підтвердження надії і скріплення любові. Спів коляди – це не проведення гучної вечірки. Колядувати – це ділитися силою і радістю Христового Різдва, у якому Господь Бог від початку заклав обітницю пасхального тріумфу. Саме тому з віри у воплощеного Христа, нашого розп'ятого і воскреслого Спасителя, багато поколінь наших предків черпали насагу та силу до боротьби з поневолювачами і загарбниками. Пригадаймо, як прабатьківською колядою скріплювалися для боротьби з ворогом наші повстанці в криївках та в'язні сталінських концтаборів, як колядувала наша підпільна Церква, незважаючи на репресії комуністичної влади. Коляда в ті темні часи ставала гімном перемоги над нічю атеїзму та безбожництва, пророцтвом про неминуче падіння тюрми народів – Радянського Союзу. Сьогодні нехай колядує українське військо на фронті. Нехай колядують наші полонені, поранені й ті брати і сестри, які перебувають на тимчасово окупованих територіях. Нехай у їхніх устах радість різдвяної коляди перетвориться на гімн перемоги над російським загарбником. Нехай колядують наші міста і села, наші віруючі родини в Україні та на поселеннях, наші волонтери та активісти. Нехай ця коляда стане простором солідарності і ділення нашими дарами – духовними і дочасними. Нехай наші різдвяні дари на коляду будуть особистим внеском у підтримку українського війська та допомоги постраждалим від війни.

Дорогі брати і сестри! Із Різдрвом Христовим сердечно вітаю вас усіх: від Сходу до Заходу, від Півночі до Півдня – в Україні і на поселеннях, на всіх континентах світу. В особливий спосіб єднаюся з нашими воїнами на фронті. Обіймаю вас різдвяною радістю і дякую вам за мужність і героїзм. Обіймаю тих, кого війна змусила покинути домівку чи навіть рідну землю. Обіймаю наших поранених, як військових, так і цивільних. Зі сльозами обіймаю тих, хто втратив рідних і близьких у році, що минає. Ділюся словами любові й підтримки з кожним, хто перебуває в полоні чи на тимчасово окупованих територіях, хто терпить катування і наругу окупанта й не має змоги приготувати собі різдвяної вечері чи на Різдво молитися в рідному храмі. Широко вітаю зі святом наших волонтерів і тих, хто служить і працює для ліквідації наслідків війни та забезпечення життя наших мирних міст і сіл, зокрема лікарів, рятувальників та енергетиків.

Від широкого серця бажаю всім вам справжньої радості дітей Божих, смачної куті, веселих свят Різдва Христового та шасливого, переможного, мирного і благословенного прийдешнього року!

**Христос народився! Славимо Його!
† СВЯТОСЛАВ**

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого отця нашого Миколая, архієпископа Мир Лікійських,
чудотворця, 19 (6) грудня 2022 року Божого

о. Любомир Яворський:

«Важливо, щоб ми не змарнували того, що такою великою ціною здобуваємо сьогодні»

Бути поруч зі своїми дітьми, як добра мати, – цей принцип діяльної любові Церкви набув буквального значення: нагодувати, зігріти, прихистити, підтримати людей у часі великої біди і потреби. Про Патріаршу фундацію «Мудра справа» як дієвий інструмент соціального служіння і платформу взаємодії Церкви й суспільства у програмі «Відкрита Церква» розповідає її керівник, патріарший економ о. Любомир Яворський.

СПАДКОЄМЦІ СПРАВИ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Натхненником створення і розбудови «Мудрої справи» в сучасному форматі став митрополит Андрей Шептицький: в основу її діяльності покладено принцип його соціальної праці «Свій до свого по своє» як гасло взаємної підтримки українців, майданчик взаємодії Церкви, благодійників та людей у потребі.

«Ідея розвивати «Мудру справу» з'явилася і реалізувалася завдяки до вторгнення, – розповідає о. Любомир. – Фундація рішенням Постійного Синоду Єпископів створена давно, але її потрібно було розвинути, реорганізувати, надати нового виміру. Чому саме така назва? Питання екзистенційне: «Мудра справа» – продовження справи митрополита Андрея Шептицького, який дуже мудро та вмילו господарював і в Першу світову війну, і в міжвоєнний час. Ця ідея мудрості – софійності – митрополита Андрея веде нас у нинішніх конкретних справах, ми закладаємо її в кожен наш проект».

У сучасному форматі «Мудра справа» почала працювати в час пандемії коронавірусу – тоді це були продуктові набори та ліки для потребуючих, оренда апаратів ШВЛ, можливість вакцинації тощо. При фундації діяв Паломницький центр та служба психологічної і духовної підтримки для військових та їхніх родин. Із початку повномасштабного вторгнення діяльність «Мудрої справи» трансформувалася і масштабувалася, бо необхідно було швидко самоорганізуватися і давати раду в цій великій біді.

«Коли люди ховаються від обстрілів, не мають що їсти і де прихилити голову, говорити про високе не на часі – треба відповідати на насущні виклики, – згадує о. Любомир. – І ми швидко знайшли свою нішу і ту додаткову роль, яку Патріарша фундація виконує в гуманітарних питаннях. На сьогодні в УГКЦ є дві організації, які працюють у цьому напрямі: «Карітас Україна» як частина міжнародного «Карітасу» і «Мудра справа» як організація УГКЦ, внутрішньоцерковна».

ПРО БЕЗПЕКУ І ПРИХИСТОК

Із початку повномасштабної війни ПФ «Мудра справа» зосередилася на трьох основних напрямках соціальної праці: продуктові набори, евакуація та поселення людей.

Отець Любомир розповідає, що з перших днів постало питання: що можна зробити з тим, що вже маємо, як пристосувати наявні ресурси до нагальних потреб? Так виникла ідея евакуації жінок із дітьми та старших людей із районів обстрілів і небезпеки окупації – транспорт Паломницького центру став транспортом порятунку. Відповідно виникла потреба тимчасового поселення цих людей.

«Церква віддала практично всі свої приміщення і будівлі на потреби внутрішньо переміщених осіб, – згадує о. Любомир. – Ми маємо шелтери й будівлі на заході України, частково покриваємо комунальні й інші витрати, але цього критично замало: багато людей втратило житло і не має куди повернутися».

Тому було прийнято рішення про облаштування модульного житла: за підтримки міжнародної благодійної організації чоловіків-католиків «Лицарі Колумба» УГКЦ облаштовує кілька модульних містечок біля Львова. Заплановано облаштування такого на 160 будиночків у Дублянах та 35 будиночків у Брюховичах.

«Сподіваюся, вже невдовзі нам вдасться відкрити перші десять будиночків, а на початку наступного року – і ціле містечко у Брюховичах, – ділиться о. Любомир. – Ці будиночки – не контейнери, а своєрідний конструктор житла, який можна скласти відповідно до потреби. Будиночок розрахований на одну-дві родини. Критерієм у виборі цих «модулів» було те, чи хотів би я тут жити, бо людина має почуватися гідно за будь-яких обставин. Можу сказати, що ми точно не хочемо і не допустимо, щоб ці містечка ставали гетто».

ПРО ХЛІБ НАСУЩНИЙ

Ще один масштабний і постійний проект «Мудрої справи» – продуктові набори, розраховані для двох осіб на тиждень. Він виник ще в часи пандемії: є напрацювання, моніторинг потреб і стратегії розвитку, координатори, команда і щоденна праця. На сьогодні роздано 85 тисяч продуктивних наборів (900 тонн продуктів). У пріоритеті – єпархії на сході та півдні України: продукти постачають відповідно до потреб, які постійно моніторять місцеві священники, роздають набори на парафіях усім, хто потребує, незалежно від віросповідання.

«Принцип формування цих продуктивних наборів – «свій до свого по своє»: продукти мають бути українськими, ми повинні підтримати нашого виробника й економіку, – пояснює о. Любомир. – Нам це вдається завдяки фінансовій підтримці, довірі і співпраці з нашими закордонними єпархіями та міжнародними благодійними організаціями, як-от «Лицарі Колумба», «L'Oeuvre d'Orient». Маємо багато партнерів, які нам допомагають».

ПРО ДОВГОТЕРМІНОВІ СТРАТЕГІЇ І МАЙБУТНЄ

«Для нас дуже важливо вже зараз думати про те, що буде після війни, після нашої перемоги, – каже о. Любомир. – Зараз ми робимо все, щоб перемогти, – кожен як може. Але мусимо думати, як житимемо далі. Важливо, щоб ми не змарнували того, що такою великою ціною здобуваємо сьогодні. Для цього потрібно, щоб ті принципи моральності, які сповідував митрополит Андрей Шептицький, – як будувати свій дім і як у ньому жити, – ми заклали зараз і керувалися ними, коли будемо відбудувати нашу країну. Україна має бути

чесною, моральною, і тоді стане такою, у якій хочеться жити. Церква готова ділитися своїми набутками в цьому, тому що є певним індикатором цієї етики, має у собі цей стержень».

Щодо перспектив розвитку самої Патріаршої фундації о. Любомир каже: «Я би хотів, щоб «Мудра справа» творила спільноти, які б заряджалися творити добро, служити людям. Церква – це ж спільнота спільнот, спрямована саме на це. Зараз в Україні велике горе, біда, але й перспективи дуже великі. Тому важливо, щоб ми вмילו гуртуватися, творили ці спільноти, взаємодію, і так могли масштабно та системно творити добро. Так я бачу продовження нашої справи».

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ зустрівся з англіканським архієпископом Кейптауна Табо Макгобою

19 грудня у Києві Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав зустрівся з архієпископом Кейптаунським і митрополитом Англіканської Церкви Південної Африки Табо Макгобою. У зустрічі взяв участь голова Комісії УГКЦ з міжрелігійних і міжконфесійних відносин о. Ігор Шабан.

Це перший візит архієпископа Табо Макгобою в Україну. Його мета – побачити жахливі наслідки російської агресії в Україні, почути свідчення очевидців.

На початку зустрічі Блаженніший Святослав подякував архієпископові Макгобі за візит, який є виявом підтримки і солідарності з українським народом. Глава Церкви розповів йому про свій нещодавній візит до Донецького екзархату УГКЦ, під час якого відвідав Запоріжжя, Дніпро, Кривий Ріг, а також деокуповані села Херсонщини. Предстоятель поділився враженнями від побаченого, розповів про страждання людей, над головами яких продовжують літати ракети.

Блаженніший Святослав звернув увагу на молитву, що підтримує український народ, дарує йому надію на майбутнє, і запросив архієпископа молитися за Україну.

Додамо, що, перебуваючи з візитом в Україні, архієпископ Табо Макгоба також відвідав Український католицький університет у Львові.

Довідка

Архієпископа Табо Макгобу вважають одним із найвпливовіших англіканських духовників Південної Африки. Він – наймолодший із будь-коли обраних архієпископів Кейптауна (ПАР), послідовник і наступник архієпископа Десмонда Туту – найбільшого духовного лідера Південної Африки та соратника Нельсона Манделі.

Департамент інформації УГКЦ

Дітей з України гостинно прийняв президент Ісландії

Президент Гвюдні Йоуганнесонн прийняв українських дітей, які втекли до Ісландії через війну внаслідок російського вторгнення. Діти віком від 8 до 15 років приїхали до Ісландії цієї осені з різних куточків України. Вони отримали тимчасовий притулок у західній частині Рейк'явіка, поки тривають пошуки постійного помешкання.

Організація «Підтримай Україну в Ісландії» допомагає біженцям і організовує різні заходи, щоби зробити дітей щасливими під час адаптації до життя в цій країні. Серед заходів відбувся різдвяний візит до Бессададіру, де президент привітав дітей, їхніх батьків і вчителів. На ньому також були присутні Крістофер Гайовський, організаційний менеджер «Підтримай Україну в Ісландії», та о. Михайло Іваняк, священник-редемпторист з України, який опікується українськими біженцями в Ісландії.

На знак вдячності за підтримку ісландського народу діти вручили президенту Ісландії квіти та виготовлені власноруч сувеніри.

Департамент інформації УГКЦ

Різдвяне диво у Херсоні: у храм влучили дві ракети і не розірвалися

У переддень Різдва, 24 грудня, росіяни обстріляли з «Градів» центр Херсона. Тоді ж у католицький храм влетіло 2 снаряди, але вони не розірвалися. Про це розповів ординарій Одесько-Сімферопольської дієцезії єпископ Станіслав Ширококорядок під час вігільної різдвяної Меси.

Ієрарх згадав про обстріл Херсона, що відбувся напередодні, кажучи, що вже має багато записаних різних чудесних таких випадків, які відбуваються сьогодні на нашій землі.

«Бог керує. Один стріляє, а Бог керує тою ракетою, – зауважив єпископ. – Є багато католиків, які кожен п'ятницю постять на хлібі і воді за перемогу, за своїх воїнів. У п'ятницю був дуже потужний обстріл Херсона. Після цього телефонує наш священник і каже: уявіть собі, в храм влетіло дві ракети від «Граду». Всі були у храмі – люди прибирали: діти, жінки, двоє священників. Готувались до Різдва і... ні одна з цих ракет не вибухнула, лишили тільки дірки в даху. Одна впала і розкололася навпіл, а друга застрягла в стіні. Жодна не вибухнула. Хіба це не ласка Божа? Тобто якщо ми молимося, якщо ми надіємося на Бога, Бог керує тими ракетами», – наголосив єпископ Ширококорядок та заохотив довіритися Господу.

Водночас від російських обстрілів 24 грудня в Херсоні загинуло 10 людей та 55 отримали поранення.

РІСУ

Католицька благодійна організація з Франції передала до України 42 генератори

Католицька благодійна організація з Франції «Діло Сходу» («L'Oeuvre d'Orient») в партнерстві з Патріаршою фундацією «Мудра справа» закупила й організувала доставку в Україну 42 генераторів вартістю понад 2 мільйони гривень. Ці прилади доставлять до греко-католицьких парафій у центрально-східній Україні (Київська архієпархія, Чернівецька єпархія, а також Харківський, Одеський, Донецький екзархати).

За словами координатора проекту о. Володимира Мальчина, «при наших парафіях місцеві душпастирі зможуть організувати пункти обігріву та поділитись електроенергією не лише зі своїми парафіянами, а й з усіма, хто потребує».

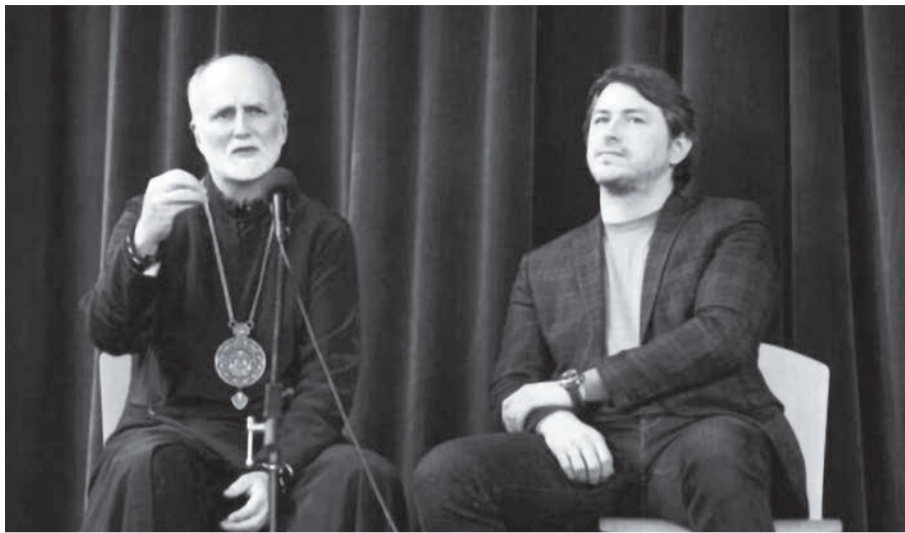
Це перша партія допомоги генераторами й електроприладами з Франції в межах проекту «Міст дружби». Раніше благодійна організація «Діло Сходу» з Франції надала фінансову підтримку проектам, що допомагали внутрішньо переміщеним особам у різних регіонах України, для закупівлі п'яти мінібусів для «Мудрої справи», літургійних інтенцій для священнослужителів. Влітку ця організація також передала для госпіталів в Україні три карети швидкої допомоги.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Митрополит Борис та Сергій Притула обмінялися думками про майбутнє України

11 грудня в приміщенні Українського освітнього культурного центру в Дженкінтауні (США) митрополит Борис (Гудзяк) та керівник благодійного фонду Сергій Притула поділилися своїми роздумами про війну, перемогу та особистими переживаннями щодо історичних процесів, що сьогодні відбуваються в Україні. Модератором зустрічі була Ольга Зарічинська.

Про початок війни

Сергій Притула, якого війна застала на пероні львівського вокзалу:

– Чи готувалися ми до війни? Радше так, ніж ні. Коли Росія вже бряжчала зброєю на наших кордонах, ми, покладаючись на ті бюджети, що в нас були, почали робити все можливе – купували техніку, облаштовували штаби сил Територіальної оборони. Але у велике вторгнення ми якось не вірили. 24 лютого світ перевернувся і ми почали жити в іншій системі координат і цінностей, які викристалізувала війна.

Митрополит Борис, який 24 лютого прокинувся під тривожний голос «Владико, ставайте – війна!»:

– Війна стала для мене шоком, але не несподіванкою. Ми надіялися, що повномасштабного вторгнення не буде, але воно таки відбулося. Війна не почалася 24 лютого, а триває вже більше восьми років, а, радше, більше 300 років. Траєкторія Росії – це траєкторія імперіалізму, колоніалізму і рабства.

Що буде перемогою?

Сергій Притула:

– В українському суспільстві немає однарної думки, як має виглядати перемога. Моя думка, мабуть, також не є репрезентативною. Номінально – українська держава має бути в тих кордонах, у яких вона появилася 24 серпня 1991 року. Прапори над Луганськом, Донецьком, Сімферополем – це мета. Частина українців вважає, що цього недостатньо, бо якщо Росія не буде демілітаризована, Україна просто отримає перерву перед початком нової війни. Для мене кінцевою перемогою буде, щоб українська держава зайняла своє місце серед сильних держав світу. Зараз Україна показує всьому світові, що означає відстоювати своє право на свободу і боротися за цінності. Ми за це платимо тисячами життів як військових, так і цивільних.

Митрополит Борис:

– Крім усіх зазначених параметрів, а також репарацій та процесу над Росією за скоєні військові злочини, також важливо перемогти всі травми й оплакати втрати. Очевидно, не повернуться батьки, сини, чоловіки, доньки, матері, друзі, що загинули, але перемога має включати їхню пам'ять та підтримку поранених і травмованих. Перемога буде тривалим процесом. Ми маємо подолати усі почуття меншовартості й бути донорами для світу.

Про громадянське суспільство

Сергій Притула:

– Українське громадянське суспільство, частиною якого є волонтерський рух, це щось неймовірне. Це щось, що робить кожен на своєму місці, в силу своїх можливостей.

Митрополит Борис:

– Закликаю всіх українців за кордоном – реєструйтеся в громадські організації, парафії, бо інакше ваше ангажування є доволі ефемерним. Ми маємо бути гідні. Кожен з нас має Богом дану гідність. Тоді кожен з нас буде сильним, але також ніжним, вільним і творчим.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Митрополит Ігор – отцю Василеві Вільчику: «Дякую Богові за дар вашого життя, за ваше служіння своїй Церкві, своєму народові, своїй Батьківщині!»

З нагоди 50-ліття пароха храму Преображення Господнього села Хоросно Пустомитівського деканату отця Василя Вільчика Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор звершив Архієрейську Літургію у співслужінні з митрополитом Володимиром з Івано-Франківська та духовенства Львівщини.

Перед богослуженням митрополит освятив фрески на вітражах храму, які вдалося зробити завдяки пожертві вихідця із цього села Ореста Бобика. Завершилася Божественна Літургія спільною молитвою «Боже великий».

По цьому митрополит Ігор вручив отцеві Василю подячну грамоту, в якій зазначено: «У знаменний і пам'ятний день вітаю, вас, отче. Ця дата є доброю нагодою, щоб подякувати Господеві за життя, за багаторічну ревну працю в Христовому винограднику. Дякую вам за сумлінне виконання покладених на вас душпастирських обов'язків та надаю право носити нагрудний хрест із прикрасами. Нехай Господь просвічує вас на дорозі пізнання відвічних правд, освячує своїми благодатями... Молюся, щоб Всемилостивий Господь дарував вам мир, здоров'я на довгі роки, винагородив своєю благодаттю для добра Церкви та українського народу...»

Отець Василь Вільчик подякував архієреєві за спільну молитву, а також за те, що багато років опікується парафією Преображення Господнього села Хоросно: «Якби не митрополит Ігор, то ми би не побудували тут катехитичну школу і проробство. Дякую, що підтримали нас у написанні проєктів, дякую, що дбає про нас».

Окремо слова вдячності отець Василь звернув до митрополита Володимира, із яким колись понад десять років пропрацював у Патріаршій курії, а також усім священикам, які приїхали, щоб разом помолитися і просити Бога про мир в Україні.

Наприкінці митрополит Ігор освятив парафіяльний будинок неподалік храму, в якому розмістять катехитичну школу та проробство.

Пресслужба Львівської архієпархії

Отець Роман Прокопець: «Свято Миколая щороку об'єднує дуже багато людей навколо діл милосердя»

Уже більше 10-ти років у Львівській архієпархії функціонує «Центр опіки сиріт», який провадить духовну опіку над дітьми зі шкіл-інтернатів, реабілітаційних центрів, будинків сімейного типу, соціальних сімей. Із 2019-го року осередком служіння капеланів став «Дім милосердя святого Миколая». Сьогодні тут душпастирюють четверо священників, функціонує дитячий простір «Ангелики», створено волонтерську кухню, футбольні команди, центри творчості, саме тут у розпал війни знайшли прихисток сотні людей і саме сюди найперше приходять у пошуках розради, підтримки та милосердя.

Напередодні свята Миколая ми поспілкувалися з отцем Романом Прокопцем – керівником «Центру опіки сиріт». Говоримо з ним про особливості служіння дітям, виклики, що постали у період війни, запитуємо, як шукати підхід до дітей загиблих Героїв, а також про те, чому наше милосердя не має обмежуватись лише одним днем у році.

– Отче, розкажіть, як виникла потреба у створенні «Центру опіки сиріт» та відкритті «Дому милосердя»? У яких напрямках сьогодні працюєте?

– Думаю, що просто настав час для створення такого центру, бо тоді одночасно зійшлося дуже багато чинників. Це був 2008-2009 навчальний рік. Я – семінарист шостого курсу, і нам вперше запропонували проходити практику в школі-інтернаті. На таку ідею зголосилися четверо семінаристів, серед них – я і отець Юрій Остап'юк, який згодом також служив у ЦОС, а сьогодні він є головою «Центру студентського капеланства» Львівської архієпархії. З першого дня практики ми загорілися ідеєю служити дітям-сиротам. На той момент ще чітко не знали, як це служіння має виглядати, у якій формі здійснюватися, проте жили сильним бажанням – бути поруч із дітьми і їм допомагати.

Коли зайшла мова про створення Центру, то наше бажання переплелось з ідеями, які вже мав отець Степан Сус – тепер владика Патріаршої курії УГКЦ. Разом ми змогли все узгодити і почали працювати. Так, від 1 червня 2009 року і дотепер у Львівській архієпархії існує «Центр опіки сиріт». Сьогодні наша діяльність охоплює близько 17-ти закладів, служіння провадять четверо капеланів і ще приблизно 30 волонтерів, які нам дуже допомагають.

Знаковим став 2019 рік. Фактично до 10-річчя нашої діяльності ми отримали у власність будинок на вулиці Короленка (тепер – Тараса Бобанича), який назвали «Домом милосердя» і який сьогодні є осередком нашого служіння. Така назва прижилася одразу, і я вважаю, що вона добре відповідає діяльності, яку ми тут провадимо. Коли тільки сюди прийшли, то перше, що зробили – відчинили браму, щоб кожен міг до нас заходити, знайомитись із капеланами та нашою діяльністю, долучатися до неї у будь-який спосіб.

– Чому саме святий Миколай став покровителем «Дому милосердя»?

– Почнемо з того, що ми бачили, у якому стані перебуває будинок, і розуміли, який масштаб роботи нас чекає. Чітко усвідомлювали, що все це потребує дуже багато фінансів, і без допомоги

когось надприродного нам не впоратися (усміхається – авт.). Звісно, розуміли і те, що святий Миколай – улюбленець дітей і є для них дуже близьким. Також ми знаємо, що до нього молилися люди різних статусів і станів, із різними потребами, і він їм не відмовляв. Відповідно, мислили так: якщо ми робимо добру справу і будемо просити його про допомогу, він нас обов'язково вислухає, і, знаєте, від самого початку й до сьогоднішнього дня святий Миколай нам дуже допомагає.

– Як налагодили роботу у «Домі милосердя»? Ви відкрили двері і люди одразу до вас пішли?

– Розповім вам про один випадок. У нас була відчинена брама і я побачив, як удаліні під парканом сидить один чоловік. Я до нього підійшов, почав розмову, і з'ясувалося, що він перебуває у дуже скрутній ситуації: його рідні захворіли і були в лікарні, він впав у депресію, не знав, що робити далі, навіть мав деякі негативні думки стосовно власного життя. Ми розмовляли більше години, після цього він подякував і пішов, а через кілька днів повернувся і сказав, що його життя почало налагоджуватися, він бачить речі більш позитивно і дуже вдячний за розмову й підтримку, які тут знайшов.

Знаєте, у той момент я чітко зрозумів, що наша відчинена брама є дуже символічною, так само, як і в молитві до Богородиці, де є слова: «Милосердя двері відкрій нам, благословенна Богородице». Разом із капеланами ми прагнемо служити так, щоб людина, яка шукає милосердя, змогла його тут знайти.

– Розкажіть, як із 2014-го року змінилася діяльність «Центру опіки сиріт», із якими викликами довелося стикнутися?

– З 2014-го року ми разом із військовими капеланами розпочали системні зустрічі з сім'ями Героїв, які загинули на Майдані, а також зі сім'ями військовослужбовців, які вирушили на схід. Також організовували реабілітаційні табори, їх постійно відвідували 30-40 людей. Коли відбувалися події в Києві, я запитав себе: де зараз моє місце? Яку функцію я маю виконувати? Переломним для мене став день, коли під час прямої трансляції з Майдану побачив «хмару» «Беркуту», яка насувалася на десяток майданівців. У той

момент відчув, що я – безсилий, але моєю єдиною зброєю залишається молитва. Тоді я пішов до каплиці і почав молитися. Згодом туди заходили діти, наші працівники, і також долучалися до молитви. Не знаю, скільки часу так тривало, та коли я знову ввімкнув трансляцію, то побачив, що на Майдані порожньо. Вже пізніше, з новин, ми дізналися, що «Беркут» просто зупинився, розвернувся і пішов назад. Кожен трактує це по-різному, але для себе сприймаю це чудом. Бо поруч із десятком голосів, які молилися зі мною в каплиці, в усій Україні таких голосів, напевно, було десятки тисяч, і я вірю, що того дня наша молитовна зброя стала рушієм до перемоги.

– Знаю, що з 24 лютого «Дім милосердя» перетворився на справжній гуманітарний хаб. Як вдалося так швидко зорганізувати роботу і що у вас відбувається зараз?

– Зранку, 24 лютого, коли Україною гриміли вибухи, я поїхав до храму молитися і на своє здивування побачив у «Домі милосердя» багато наших волонтерів. Чесно кажучи, не міг зрозуміти, що вони тут роблять, чому не вдома, не зі своїми сім'ями. І вже під час молитви отримав відповідь – їм тут безпечно.

Після Літургії ми разом почали працювати: розчистили підвали, зробили бомбосховища, звільнили приміщення для кухні, повністю підготували кімнати для проживання людей. Із першого дня їх приходило дуже багато, вони знаходили нас через знайомих, через капеланів Гарнізонного храму. Згодом ми розробили план дій, якого дотримувалися, коли до нас приїжджали нові люди. Всі чітко знали, хто на якому етапі має їх зустріти, куди відвести, цілодобово працювали чергові медики, психологи, священники, волонтери. Утворилася окрема група людей, яка допомагала з евакуацією у Львів, або навіть і за кордон. Очевидно, ми повністю дбали про забезпечення переселенців всіма необхідними речами, починаючи від взуття й одягу, і закінчуючи ліками.

У «Домі милосердя» також приймали гуманітарну допомогу, яка надходила із-за кордону, розподіляли її відповідно до запитів. 24-25 лютого ми сформувавши волонтерську кухню, яка працює досі. Майже два місяці від початку війни у «Домі милосердя» одночасно проживало щонайменше 70 людей. А загалом за весь час зареєстрували понад 300. На день могли видавати 90-130 обідів, які готували на нашій кухні. Навіть ті сім'ї, яких поселяли за межами «Дому милосердя», ми все одно забезпечували їжею, а моя телефонна книга щодня збільшувалася на 20-30 нових контактів.

– За роки війни багато дітей наших військовослужбовців залишилися сиротами і, очевидно, вони теж потребують особливої опіки. Як правильно вибудувати спілкування з ними та чим кожен із нас може їм допомогти?

– Насправді, це складне питання, бо відповідь є індивідуальною стосовно кожної дитини. Єдине, що можу сказати чітко – ми не маємо права знецінювати їхню жертву, і також варто пам'ятати, що хоч вони і пережили страшну втрату, але далі залишаються дітьми зі своїми бажаннями, мріями, потребами. Сумніваюся, що найкращим рішенням буде жаліти цих дітей; натомість краще робити щось для нашої перемоги, бо тоді діти чітко розумітимуть, що загибель їхніх батьків не була даремною. Адже своїм життям

вони заплатили за нашу можливість жити сьогодні у вільній державі, вчитися, працювати. Людина, яку не затркнула війна, має добре розуміти, завдяки кому так сталося.

Щомісяця ми збираємось на Личаківському кладовищі для спільної молитви за душі наших Героїв. Це дає можливість спільно пережити втрату. Також це нагода поспілкуватися з їхніми сім'ями, зрозуміти стан, у якому перебувають, і просто бути з ними поруч.

– Отче, нам відомий приклад Ізраїлю,

яку держави, але Церква як інституція, і ми, як капелани, також їм допомагаємо. Перш за все, робимо це, перебуваючи в освітніх закладах, інтернатах, дитячих будинках, дбаємо про духовну складову у вихованні та навчанні дитини. Це один із аспектів ролі Церкви. А другий момент – праця з сім'ями, які мають певні труднощі. До цих процесів ми також залучені.

– Свято Миколая – особливо радісний час для усіх дітей. Які традиції святкування маєте в «Центрі опіки сиріт»?

– Свято Миколая щороку об'єднує

необхідних речей. Люди беруть «цеглинки» у наших храмах, купують вказані речі і приносять нам. Із них формуємо продуктивні та побутові набори і передаємо їх соціальним родинам, сім'ям наших Героїв, сиротам. Спершу робили близько сотні таких «цеглинок», тепер – більше тисячі. І щоразу стається так, що їх швидко розбирають, а потім запитують, коли вони ще з'являться. Першочергово ми розраховували так, щоб кожна людина, незалежно від статків, могла долучитися до цієї акції. Тому одна «цеглинка» коштує приблизно 100-150 грн. Хтось бере одну і ми за це дуже вдячні, хтось одразу декілька. Бувало і таке, що люди брали одразу 30-40 цеглинок. Також уже не раз бачив, що туристи, які відвідували Гарнізонний храм, брали наші «цеглинки», потім їхали до свого міста і вже звідти поштою надсилали нам подарунки.

– За багато років служіння дітям ким ви стали для них? Можливо, їхнім батьком, другом, вчителем?

– Це, напевно, треба запитати в них. Від себе лиш можу сказати, що це служіння мені дуже подобається і я ним живу. Часом воно втомлює, але від цього не перестає бути радісним. Кожен день приносить виклики, і в більшості я не є до них готовий, але я щоденно беру на себе цю відповідальність, бо знаю, що Бог

де практично не існує такого явища як сирітство, адже у разі втрати батьків дітей забирають найближчі родичі. Що в плані вирішення проблеми сирітства роблять в Україні?

– Насправді вже багато років ведеться діяльність, щоби зменшити кількість сиріт. Приклад Ізраїлю справді є показовим, але в них суспільство побудоване так, що дитину одразу забирають найближчі родичі, і це навіть не обговорюється. У нашій традиції було так само, поки радянська влада не зруйнувала інститут сім'ї, роль хресних батьків, які також мали б опікуватися дитиною. Крім того, у нас багато соціальних сиріт – це діти, які не отримують належного піклування при живих батьках. Це пов'язано з багатьма чинниками, один із яких – соціальне становище батьків, які не мають роботи, зловживають алкоголем, або просто не вміють виховувати чи навчати дітей. Тому підхід до дитини та кожної сім'ї має бути індивідуальний, щоби справді допомогти, а не нашкодити.

Сироти юридично перебувають під опі-

дуже багато людей навколо діл милосердя. Звичайно, це дуже добре, коли цього дня ми помічаємо потреби інших. Але є пересторога, яку я завжди намагаюся донести: наше милосердя не має бути лише одноразовим актом; наше милосердя має бути відкрите на кожну нагоду, яка перед нами постане, і не тільки 19 грудня, а щодня упродовж року. Бо самотні діти з'являються в інтернатах не тільки раз у рік: вони там живуть кожного дня і завжди потребують нашої уваги й допомоги. Звісно, в силу нашої зайнятості чи фінансового становища ми не можемо щоденно їх відвідувати і щось дарувати, та важливо, щоб наше милосердя не було лише одиничним бажанням закрити якийсь свій гештальт чи задовольнити власне еґо. Наше милосердя має виявлятися щодня через любов до свого ближнього.

Нашою доброю традицією стали «цеглинки милосердя», які вже багато років об'єднують львів'ян і гостей міста. Щороку ми формуємо певну кількість «цеглинок», на яких вписуємо декілька

мене провадить і допоможе все виконати.

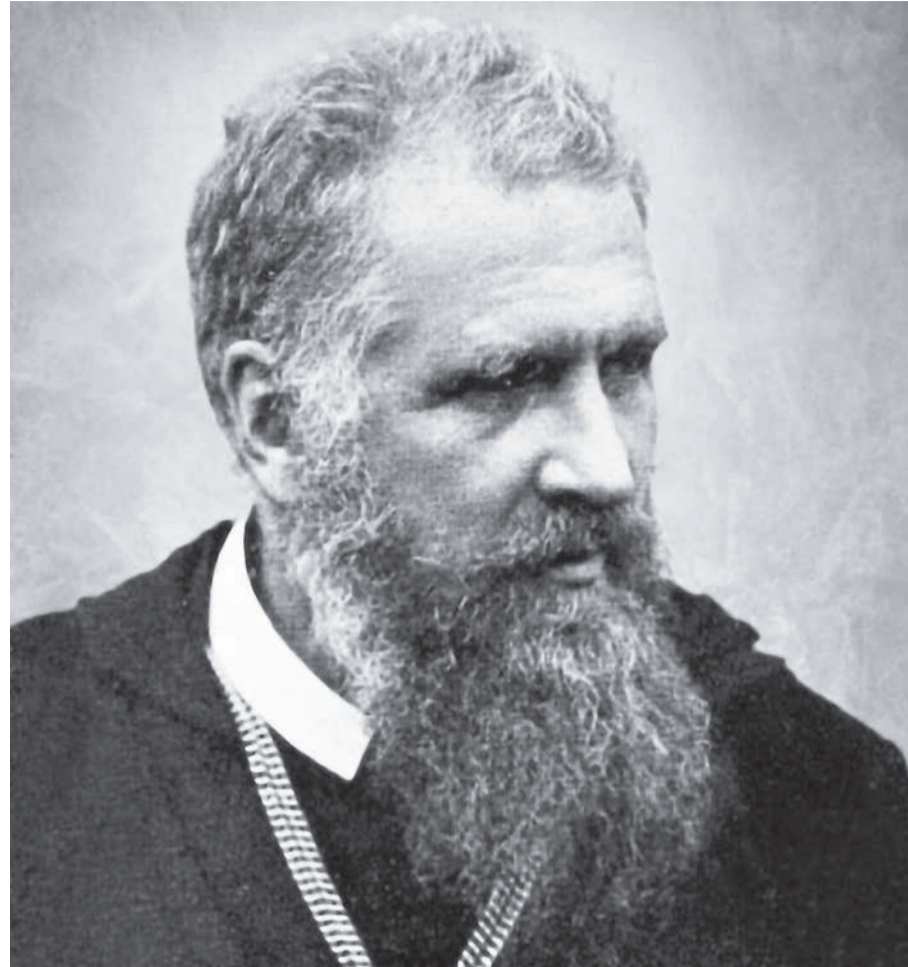
– Про що сьогодні мріють діти?

– Мир і якнайшвидша перемога – це головні дитячі бажання. Вони їх озвучують, зображають на малюнках, просять про це в своїх листах. Хоча ще досить малі, але вони вже розуміють, у чому сьогодні є найбільша потреба. Цукерками можна поділитися, від них можна відмовитися. У становищі, в якому опинилася наша держава, найбажанішим є перемога, і діти це чітко усвідомлюють.

Святий Миколай точно знає, хто цього року заслужив подарунок. Бо з його висоти було добре видно кожну запущену ракету, зруйновану школу і розбиту дорогу, але разом із тим він неодмінно бачив кожен порух небайдужого серця, чисту людську віру та глибину дитячого серця, в якому сьогодні живе тільки одне бажання.

**Спілкувалася Наталія БЕЛЬЗЕЦЬКА
Пресслужба Львівської архієпархії**

«Просіть, і буде вам дано...» (Мт. 7, :7): свідчення жінки про одужання після молитви до митрополита Андрея

Ділимося свідченнями і проханнями людей, які приходять на молитву до крипти собору святого Юра, де поховані останки митрополита Андрея Шептицького та інших праведників Української Греко-Католицької Церкви. Вірні помоляться за заступництво, а також вписують у спеціальний зошит свої прохання або свідчення допомоги завдяки Праведному Андреєві. Також щоденно о 14:00 в крипті відбувається молебень за здоров'я онкохворих.

Ділимося свідченням із крипти від львів'янки Любові Плахти, яке вона написала з вдячністю до Всевишнього та митрополита Андрея: «З кінця липня 2022 року відчула біль у п'яті лівої ноги. Біль могла терпіти, тож до лікаря не поспішала. Лікувалася сама: втирала зробленою настоянкою і робила фізкультуру... І ось 1 листопада, вівторок, Архиєрейська Служба Божа. Владика Михайл Ковтун має проповідь і своїми словами заносить молитву до митрополита Андрея на оздоровлення. А я повторюю про себе цю молитву на оздоровлення своєї п'яти. І моя молитва була вислухана митрополитом: біль щез».

Адміністрація архикафедрального собору святого Юра просить відвідувачів Святоюрської крипти залишати в книзі пам'яті письмові прохання до Праведного митрополита Андрея Шептицького з метою зцілення, оздоровлення і вирішення різних життєвих потреб через Його заступництво, а також звернення про завершення Його беатифікації.

Представники «Карітасу Львів УГКЦ» вдруге провели навчання в селі Шпиколоси

У межах проєкту «Активізація соціального служіння на парафіяльному рівні» відбулась друга навчальна зустріч з активом парафіяльної громади села Шпиколоси. Крім мирян, у зустрічі активну участь взяли адміністратор місцевого храму Введення в храм Пресвятої Богородиці о. Андрій Марцинюк та староста села Марія Буняк. Говорили про основну мету, зміст та завдання парафіяльного «Карітасу», а також пропрацювали 12 кроків для заснування такої пасторальної структури на парафії. Досліджували проблеми і потреби громади та можливі шляхи їх вирішення. Переглянули мотиваційне відео діяльності парафіяльного «Карітасу» храму Святого Миколая, що на Аскольдовій могилі в Києві.

У цій парафіяльній громаді знайшли прихисток 12 сімей внутрішньо переміщених осіб, а це – 22 громадяни України. В селі проживає також чимала кількість одиноких людей похилого віку та людей з інвалідністю, яким органи місцевого самоврядування за можливості стараються допомагати.

Із початком повномасштабної війни у напрямі допомоги потребуючим органами місцевої влади с. Шпиколоси та Поморянської ТГ ведеться тісна співпраця із Благодійним фондом «Карітас Львів УГКЦ». Варто сподіватись, що активна участь представників парафіяльної громади у навчальних зустрічах зможе ще більше активізувати громаду в напрямку соціального служіння на парафіяльному рівні.

Пресслужба Львівської архієпархії

Команда «Карітас Львів УГКЦ» відвідала парафіяльні громади у Щирці та на Левандівці

Продовжуючи навчальні зустрічі з метою активізації соціального служіння УГКЦ на парафіяльному рівні, епархіальна команда «Карітас Львів УГКЦ» відвідала молодіжну парафіяльну спільноту Святої Варвари у смт Щирець та парафіяльну громаду храму святого апостола Андрія і священномученика Йосафата на Левандівці у Львові.

Зустріч у Щирці, учасниками якої стала активна молодь, проходила в Родинному домі «Витанія». Говорили про парафіяльний «Карітас», його мету, цілі та завдання, 12 кроків започаткування соціального служіння на парафії. За теплим чаєм переглянули та обговорили мотиваційне відео діяльності такої парафіяльної структури. Спільно визначали проблеми і потреби громади та можливі способи їх вирішення.

Слід відзначити, що активна та діяльна молодь парафії вже має чималий досвід у волонтерському служінні, організовує благодійні ярмарки та парафіяльні заходи до дня захисту дітей. Попереду ще багато ідей та планів, які спільними зусиллями та за допомогою «Карітасу Львів» будуть реалізовані.

Епархіальна команда вдячна адміністратору храму о. Тарасу Фітю за організацію навчальної зустрічі та сотрудинику храму о. Андрію Юркевичу за активну участь.

З другою навчальною зустріччю відвідали парафіяльну громаду храму святого апостола Андрія і священномученика Йосафата, що у Львові. Епархіальна команда «Карітасу» представила активним мирянам чотири головні завдання парафіяльного «Карітасу», його структуру, процес створення та програму діяльності. Спільно з учасниками зустрічі визначали їхні проблеми і потреби та можливості їх подолання, переглянули наочний приклад парафіяльного «Карітасу» храму святого Миколая, що на Аскольдовій могилі в м. Києві.

Під час зустрічі були присутні миряни різного віку, а також молоді люди, які проявили особливе зацікавлення в подальшому започаткуванні та діяльності такого роду пасторальної структури на своїй парафії.

«Дякуємо адміністратору храму о. Андрію Кошланю за розуміння, організацію, сприяння та залучення парафіяльного диякона до навчальних зустрічей. Сподіваємось, що завдяки Родинному простору парафії та «Святоандріївській молоді» спільно зможемо втілити в життя парафіяльної громади не один соціальний проєкт», – повідомляють у «Карітасі».

Проєкт реалізується за підтримки CNEWA та Renovabis.

Пресслужба Львівської архієпархії

Що каже Біблія про патріотизм?

Святе Письмо подає нам чимало прикладів любові до рідної землі, до батьківщини. У Старому Завіті про неї мовиться у книгах Юдити та Естер, у пророків Ісаї, Єремії та Неємії, а також у Макавейських книгах. У Новому Завіті бачимо, що Ісусові Христові не було байдуже до долі Його земної батьківщини – Він дбав про неї. Він плакав над Єрусалимом (див. Лк. 19, 41), переживав за Хоразин і Витсаїду, які не розпізнали знаків часу. Христос чітко наголошує, що «ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Ів. 15, 13).

У Пастирському посланні Архидієцезійського Синоду УГКЦ в Україні про патріотизм як любов до рідного народу та батьківщини владики УГКЦ зауважують, що біблійне вчення про це розвивалося з урахуванням історичних обставин, у яких проживав народ Божий. Ба більше, саме Слово Боже стає головним джерелом їхніх роздумів про патріотизм.

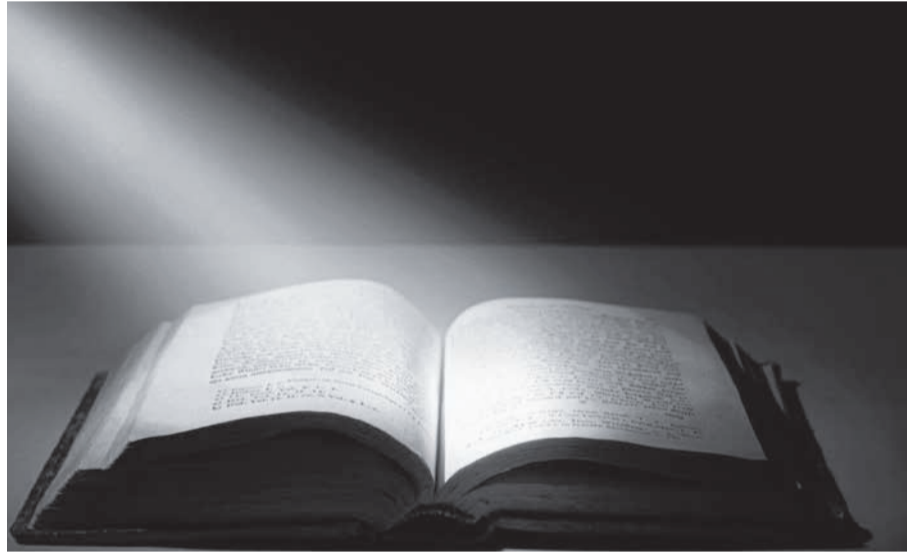
«Батьківщина – «земля батьків» (грец. – πατρίς, лат. patria – батьківщина, звідси ж і поняття патріотизму) – для старозавітного народу Божого була важливою і навіть святою дійсністю. Земля була спочатку обітваною, а згодом подарованою Богом. Вона також була місцем тілесного упокоєння батьків. Та ще важливіше, що на цій землі стояв святий Храм Всевишнього Бога. Отже, батьківщина у свідомості вибраного народу була нероздільно пов'язана з вірою в Бога», – зазначено в посланні.

ЩО КАЖЕ ПРО ПАТРІОТИЗМ СТАРИЙ ЗАВІТ?

На переконання авторів Пастирського послання, історія Ізраїлю демонструє, що велика любов до свого люду допомогла йому проіснувати в найважчі періоди його буття. «Через цей старозавітний народ Бог показує нам, як треба любити свою націю, плекати її культуру й традиції», – наголошують владики і наводять як приклад історії царя Давида і Неємії.

«Цар Давид захоплюється красою землі, яку дав Бог для народу: «Він [Господь] любить справедливість і право, ласки Господньої земля повна. Словом Господнім створене небо, і подихом уст Його – вся Його оздоба... Нехай шанує Господа вся земля; нехай Його бояться всі, що живуть на світі!» (Пс. 33, 5-6.8)» – мовиться у тексті Послання.

«Іншим разом Давид благає в Господа духовного відродження народу і Батьків-

щини: «Ти, Господи, був доброзичливим до Твого краю і долю Якова Ти обернув на добре... Обнови нас, Боже нашого спасіння, і поклади край Твоєму на нас гнівові!.. Справді, Його спасіння близьке до тих, що Його бояться, щоб слава Його перебувала в краю нашім» (Пс. 85, 2.5.10)», – додають вони.

Також, на їхню думку, чудовим прикладом любові до свого народу і Богом дарованої йому батьківщини є біблійний герой Неємія. Позаяк саме відновленню рідної країни він присвячує багатство та кар'єру, заради цього навіть ризикує своїм життям.

Щобільше, пояснюють архиєреї, в ізраїльському народі усвідомлення любові до «землі батьків» лише зросло з її втратою внаслідок програних війн із загарбниками та подальшого насильного виселення в чужі землі.

ЩО КАЖЕ ПРО ПАТРІОТИЗМ НОВИЙ ЗАВІТ?

У Новому Завіті, наголошують владики, що Церква Христова, утворена з різних народів, зберегла любов до земної батьківщини як обов'язок. Християни, люблячи батьків, покликані любити їхню землю – «землю батьків». «Господь Ісус, воплотившись у конкретному часі та народі, обрав для себе дійсність земної Батьківщини. І хоч «земля батьків» ні у вузькому значенні (Назарет), ні в ширшому (Єрусалим) не прийняла свідчення Христа (див. Мт. 13, 54-58; Ів. 4, 44; Лк. 13, 34)», – зазначають вони.

Владики пояснюють, що слова апостола Павла: «Нема юдея ані грека, нема невольника, ні вільного, немає ні чоловіка, ані жінки, бо всі ви одно у Христі Ісусі» (Гал. 3, 28) – не применшують багатства різних культур і національних особливостей втілення в їхній історії Христового Євангелія.

«Так, святий апостол Павло вслід за Учителем відкриває перед нами вертикальний вимір, бо всі ми, народи цієї землі, разом стоїмо перед обличчям Бога. Місія Христа – об'єднати всіх людей в одному народі Божому. Це не означає, що християни мають нехтувати своєю земною Батьківщиною, адже апостол Павло, якого святий Іван Павло II називав «учителем любові до батьківщини», у Посланні до римлян пише: «Я кажу в Христі правду, не обманюю, як свідчить мені моя совість у Святім Дусі [...] Я бажав би сам бути відлученим від Христа за братів моїх, рідних мені тілом» (Рим. 9, 1-3). Важливі й інші слова апостола: «Якщо хтось про своїх, і особливо про домашніх, не дбає, той від віри відцурався: він гірший, ніж невірний» (пор. 1 Тим. 5, 8)», – пояснюють єпископи Архидієцезійського Синоду УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Під час зустрічі Блаженнішого Святослава з Блаженнішим Епіфанієм говорили про реформу церковного календаря

24 грудня Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав провів зустріч з Митрополитом Київським і всієї України ПЦУ Блаженнішим Епіфанієм у його резиденції – Митрополічному домі, що на території Михайлівського Золотоверхого монастиря. Підсумовуючи прожитий рік, сторони обговорили сучасну ситуацію у міжконфесійних й державно-церковних взаємовідносинах в Україні, триваючу російську агресію проти нашої держави, перспективи розвитку України в післявоєнний час та низку інших актуальних питань.

Особливу увагу предстоятелі Церков звернули на узгодження позицій щодо реформи церковного календаря, яке щораз то гостріше постає перед Різдвяними та Пасхальними святами. Після обговорення було запропоновано створити спільну робочу групу, яка має всебічно вивчити це питання. Ця робоча група мала би випрацювати конкретні пропозиції для Предстоятелів та Синодів обох Церков у контексті приготування до відзначення 1700-річчя Першого Вселенського Собору, що відбувся в Нікеї у 325 році. На цьому Соборі було визначено календарні принципи церковного життя.

На звершення зустрічі Предстоятелі обмінялися різдвяними вітаннями та подарунками.

Департамент інформації УГКЦ

Вперше Школу духовного проводу УГКЦ «Єлезар» закінчили духівники-миряни

У неділю, 11 грудня, відбувся підсумковий іспит і вручення сертифікатів випускникам Школи духовного проводу «Єлезар». Цього року разом з духовенством та богопосвяченими особами вперше школу закінчили 20 мирян.

Вітаючи випускників із закінченням півторарічного курсу навчання, директор школи о. Франциск Шиделко, ЧСВВ, побажав присутнім бути світлом для світу та служити Богові, Церкві й людям.

Заступник директора о. Михайло Станчишин, ТІ, назвав випускників «багатством Церкви» та заохотив пам'ятати про Божі дари й дякувати за них.

Варто додати, що Школа духовного проводу «Єлезар» діє з благословення Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава при Патріаршій комісії у справах монашества. Цьогорічний випуск – другий від часу створення. Навчання поділене на дев'ять модулів, під час яких студенти прослухали лекції з основ духовності, психології, педагогіки. Центральними стали практичні заняття із предметів «Порадництво», «Контемплативне слухання» та «Коучинг».

Новий навчальний рік розпочнеться у вересні 2023-го. У задумах – знову набрати групи духовних і богопосвячених осіб, а також мирян. Вступні іспити відбуватимуться напередодні. Про дату й умови вступу повідомлять згодом.

Уляна Тимчук для Департаменту інформації УГКЦ

Митрополит Ігор: «Завдяки творчості сестри Марії Слєпченко ми всі заглибилися в таїну Різдва Христового»

Поринути у вир коляд в музичному опрацюванні сестри Марії Слєпченко, яка належить до Згромадження сестер-місіонерок Найсвятішого Ізбавителя, мали нагоду ті, хто 25 грудня відвідав Духовно-місцевий проект «Радість Різдва в кожен дім». Захід відбувся у Національній обласній філармонії імені Мирослава Скорика.

Різдвяну сюїту «З нами Бог» сестри Марії Слєпченко виконали солісти камерного оркестру та хору Заслуженої академічної капели України «Трембіта». Диригент – Сергій Якобчук, автор проекту – співзасновник Благодійної фундації «Андрей», науковець і дослідник Михайло Перун.

Ділячись про особисте пережиття Різдва через музику, сестра Марія на своїй сто-

рінці у фейсбуці написала: «Дуже люблю прикрашати ялинку. Хто був у нас і бачив нашу ялинку, то, може, зауважив, що вона дуже різноманітна, а навіть дитяча. На ній є саморобні прикраси, вінтажні іграшки, яскраві і радісні, а також із натуральних матеріалів. Є косівська кераміка і вироби з соломи. Поєднується українська автентика з вікторіанським стилем і звичайними популярними прикрасами. На ялинці – маленький всесвіт. І все це виражає дитячу радість, яку приносить Різдво. І ця моя сюїта різдвяна, на яку Вас запрошую, покликана пробудити промінчик різдвяної радості. Ця музика є дуже проста, вона трохи як та ялинка: поєднує фольклор, класику, сучасність і популярну музику. Відомі колядки й авторські, архаїчні церковні і народні. А все це – заради прослави Божого Сина, який приходить, щоб зігріти змерзле людство теплом Своєї любові».

На заході були присутні шанувальники високого мистецтва, серед яких і Архiepіскоп та Митрополит Львівський Ігор, єпископ-номінант Київської архієпархії УГКЦ Андрій Хім'як, синкел у справах духовенства і священничих родин Львівської архієпархії о. Юрій Чудяк, представники монашества.

Наприкінці концертної програми митрополит Ігор звернувся з подячним словом до авторки сестри Марії та її батьків, які були присутні на заході. «Сьогоднішній вечір для нас дуже знаменний, – відзначив владика. – Він багато вніс у наше пережиття. Я майже на одному диханні переслухав цю музику, ці співи. Думав про те, яка сестра Марія скромна, та водночас як Господь поблагословив її талантом.

Ми всі заглибилися в таємницю Різдва Христового, в таїну Його народження... Переносилися думками і на фронт, де українські воїни захищають нашу Батьківщину, згадували їхню мужність і стійкість. У нас промайнула пам'ять і про тих, які поклали свої життя за те, щоб ми разом із вами відчували відносний спокій. Думаю, ця війна поволі йде до нашої перемоги. Молімося, щоб Господь Бог якнайшвидше приблизив цей час».

Окремі слова вдячності архієпископ Ігор звернув до батьків сестри Марії за те, що виховали таку доньку. До слова, батько монахині Володимир Слєпченко – маляр, графік, монументаліст і майстер психологічного портрету, член Національної спілки художників України, заслужений діяч мистецтв України, народний художник України, дійсний член ГО «Українська академія наук» та Всесвітньої академії мистецтв «Mondial Art Academia» (Париж).

Пресслужба Львівської архієпархії

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор. Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора. Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок» Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

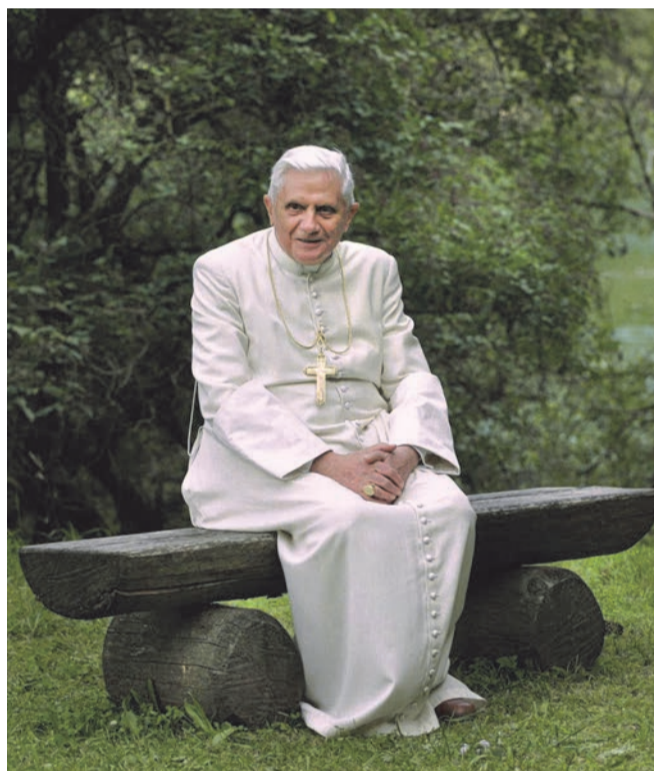
Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широким вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у січні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у січні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Упокоївся у Бозі вислужений Папа Венедикт XVI

31 грудня 2022 року, о 10:34 за київським часом, в монастирі «Mater Ecclesiae» у Ватикані упокоївся у Бозі Папа-емерит Венедикт XVI. Про це повідомив директор пресслужби Святого Престолу Маттео Бруні.

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав закликає духовенство і вірних Української Греко-Католицької Церкви молитися за душу новопреставленого Папи-емерита.

Варто зазначити, що Папа Венедикт XVI обіймав престол з 2005 по 2013 рік, коли оголосив про своє рішення зректися – «на благо Церкви». Він пояснив, що не має достатньо сил для виконання своїх обов'язків. Він став першим понтифіком за 600 років, який зрікся престолу. Останні роки Папа Венедикт жив у маленькому монастирі «Mater Ecclesiae» у Ватиканських садах.

Редакція газети «Мета» єднається у молитві з Вселенською Церквою за душу новопредставленого Папи Венедикта XVI. Нехай Господь приймає його у батьківські обійми як свого доброго сина та дарує йому Царство Небесне!

Вічна пам'ять!